

สารบัญ

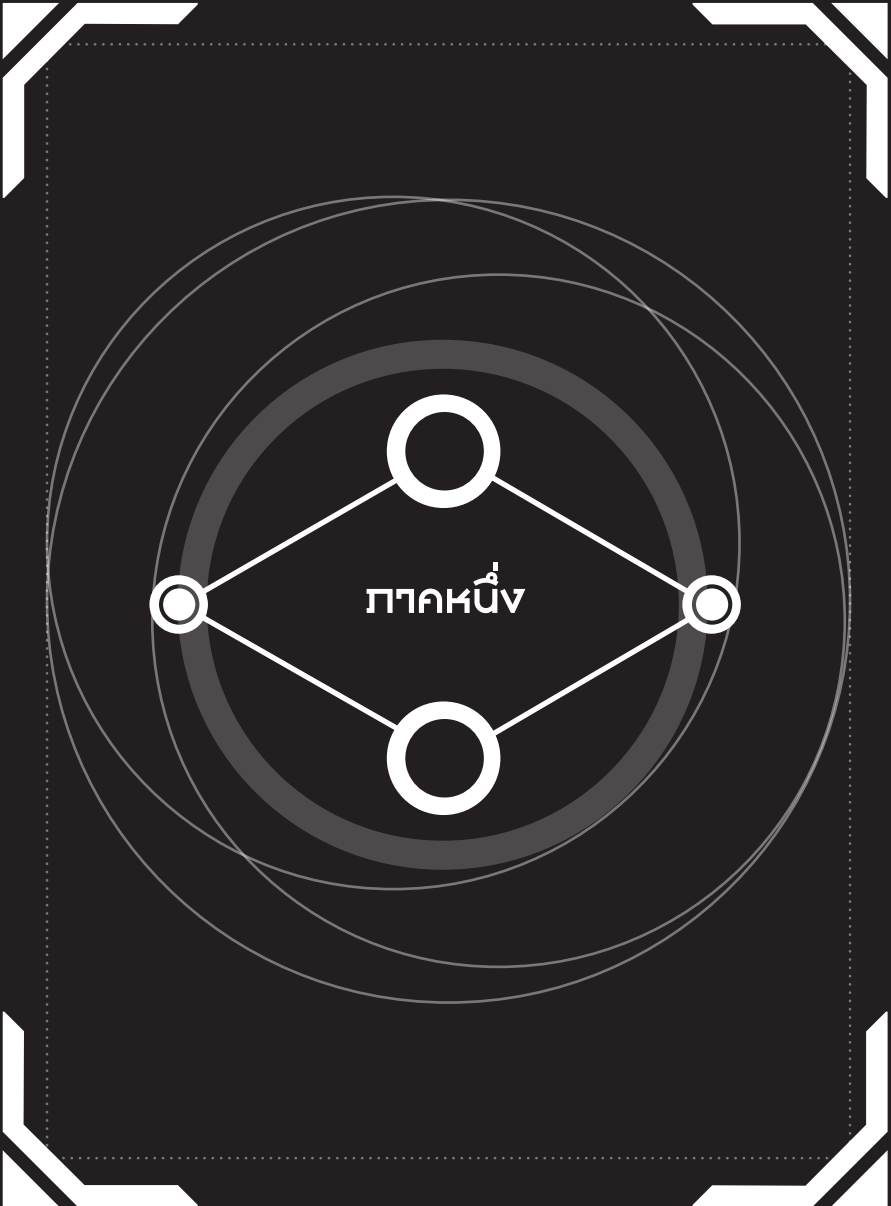
คำนำสำนักพิมพ์	8
คำนำผู้แปล	10
เทียบยุคกับคริสต์ศักราช	11
คัดจากบทนำเรื่อง ‘อดีตเหนือกาลเวลา’	12
ภาคหนึ่ง	13
พฤษภาคม ค.ศ. 1453 ความตายของนักมายากล	15
ปีที่ 1 ยุควิกฤต ทางเลือกของชีวิต	32
ปีที่ 4 ยุควิกฤต อวินเทียนหมิง	39
ปีที่ 1-4 ยุควิกฤตการณ์ซานถี เจิงซิน	69
ปีที่ 5-7 ยุควิกฤตการณ์ซานถี โครงการขั้วบันได	104
ภาคสอง	119
ปีที่ 12 ยุคข่มขู่ ยาน ‘ยุคสัมฤทธิ์’	121
ปีที่ 13 ยุคข่มขู่ ตัดสินคดี	128
ปีที่ 61 ยุคข่มขู่ ผู้กุมดาบ	139
ปีที่ 62 ยุคข่มขู่ ยาน ‘แรงโน้มถ่วง’ ในอวกาศนอกเมฆออร์ต	169
เวลา 16.00-16.17 น. วันที่ 16 พฤศจิกายน ยุคข่มขู่ปีที่ 62	189
ศูนย์ควบคุมการข่มขู่	
10 นาทีสุดท้ายของยุคข่มขู่ เวลา 16.17.34-16.27.58	201
ศูนย์ควบคุมการข่มขู่	
1 ชั่วโมงหลังยุคขู่เชิญ โลกตกอยู่ในความหตุ	209
60 วันหลังพ้นยุคข่มขู่ โลกที่หตุ	218
ปีที่ 1 หลังสิ้นสุดการข่มขู่ ออสเตรเลีย	224

10 นาทีสุดท้ายของยุคข่มขู่ เวลา 16.17.34-16.27.58	255
วันที่ 28 พฤศจิกายน ปีที่ 62 อวกาศนอกเมฆออร์ต ในยานแรงโน้มถ่วงและยานห้องฟ้าสีฟ้า	
วันที่ 1-5 หลังการข่มขู่ อวกาศนอกเมฆออร์ต ยานแรงโน้มถ่วงและยานห้องฟ้าสีฟ้า	278
ภาคสาม	303
ปีที่ 7 ยุคส่งสัญญาณ เฉิงซิน	305
ปีที่ 7 ยุคส่งสัญญาณ โซฟอน	313
ปีที่ 7 ยุคส่งสัญญาณ อวินเทียนหมิง	335
ปีที่ 7 ยุคประกาศ นิตานของอวินเทียนหมิง	363
ปีที่ 8 ยุคประกาศ กำหนดชะตากรรม	447
ปีที่ 8 ยุคประกาศ ณ จุดลากรองจ์	479
ภาคสี่	491
ปีที่ 11 ยุคบังเกอร์ – โลกบังเกอร์	493
ปีที่ 11 ยุคบังเกอร์ ลำแสง 2	516
ปีที่ 11 ยุคบังเกอร์ เมืองฮาโล	525
ภาคห้า	547
ปีที่ 67 ยุคบังเกอร์ ที่แขนของโอโรอนบนทางช้างเผือก	549
ปีที่ 67 ยุคบังเกอร์ เมืองฮาโล	558
ปีที่ 66 ยุคบังเกอร์ รอบนอกระบบสุริยะ	563
ปีที่ 68 ยุคบังเกอร์ ดาวพลูโต	587
ปีที่ 67 ยุคบังเกอร์ ระบบสุริยะสองมิติ	606

ภาคหก	641
ปีที่ 409 ยุคทางช้างเผือก ดาวของเรา	643
ประมาณ 1.7 หมื่นล้านปี หลังจากเริ่มต้นของเวลาดาวของเรา	681
เหนือกาลเวลาจักรวาลของเรา	693
เกี่ยวกับผู้เขียน	718
เกี่ยวกับผู้แปล	719

เทียบยุคกับคริสต์ศักราช

ยุควิฤต	ค.ศ. 201X – 2208
ยุคข่มขู่	ค.ศ. 2208 – 2270
หลังยุคข่มขู่	ค.ศ. 2270 – 2272
ยุคประกาศ	ค.ศ. 2272 – 2332
ยุคบังเกอร์	ค.ศ. 2233 – 2400
ยุคทางช้างเผือก	ค.ศ. 2273 – ไม่ชัดเจน
ยุคเขตดำ DX3906	ค.ศ. 2687 – 18906416
ยุคเส้นเวลาจักรวาล 647	เริ่มเมื่อ ค.ศ. 18906416

ΠΑΚΕΤ

พฤษภาคม ค.ศ. 1453 ความตายของนิกายากส

จักรพรรดิคอนสแตนตินที่ 11 ทรงหยุดครุ่นคิดชั่วคราวแล้วปลักกอง
แผนที่ป้องกันเมืองเบื้องหน้าพระพักตร์ออกไป ทรงกระชับฉลองพระองค์แล้ว
รอคอยอย่างเจียบๆ ความรู้สึกต่อเวลาของพระองค์แม่นยำจริงๆ แรงสั่นสะเทือน
มาตามกำหนด รวาก็บอออกจากส่วนลึกของหัวใจ หนักแน่นและรุนแรง เชิงเทียน
ทำด้วยเงินส่งเสียงกุกกัก ฝุ่นละอองร่วงลงมาจากเพดาน ฝุ่นเหล่านี้อาจจะจับ
บนเพดานวังอะเดียโนเปเลียนนับพันปีแล้ว ฝุ่นที่ร่วงลงบนเปลวเทียนเกิดประกายไฟ
ขึ้น แรงสั่นสะเทือนนี้เกิดจากลูกปืนใหญ่ทำจากหินหนัก 1,200 ปอนด์ กระแทก
ใส่กำแพงเมืองแต่ละครั้ง วันระยะ 3 ชั่วโมงอันเป็นเวลาที่ทหารช่างออร์บานแห่ง
ออตโตมานใช้ในการเตรียมยิงปืนใหญ่ ลูกปืนยักษ์ยังถูกกำแพงเมืองซึ่งมั่นคง
แข็งแรงที่สุดในโลก สร้างโดยพระเจ้าอีโอดิซุสที่สองในคริสต์ศตวรรษที่ 5 ต่อมา
มีการขยายและเสริมความแข็งแรงอย่างต่อเนื่อง เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ราชสำนัก

ไบแซนไทน์ยังอยู่รอดยามเผชิญกับข้าศึกที่เข้มแข็ง แต่กระสุนก็ทำให้เกิดช่องโหว่ขนาดใหญ่ที่กำแพงเมืองทุกครั้งราวกับถูกยักษ์ที่ไร้ตัวตนกัดแหงง องค์จักรพรรดิทรงจินตนาการถึงภาพเหตุการณ์นั้นได้ เศษหินในอากาศยังไม่ทันร่วงลงมาทหารและชาวเมืองก็รูกันไปที่ช่องโหว่ท่ามกลางฝุ่นที่คละคลุ้งไปทั่วราวกับฝูงมดที่ห่าวหาญ แต่ละคนเอาทุกอย่างมาอุดช่องโหว่ทั้งกระเบื้องและไม้ที่รื้อออกมาจากสิ่งปลูกสร้างในเมือง กระสอบป่านบรรจุทรายรวมทั้งพรมอาหารบริจาคแพงลิ่ว... พระองค์ยังทรงจินตนาการถึงฝุ่นอาบแสงสายัณห์ที่ฟุ้งกระจายไปทั่วเมือง คล้ายกับผ้าห่อศพสีทองที่ค่อยๆ คลุมนครคอนสแตนติโนเปิล

ในช่วง 5 สัปดาห์ที่เมืองถูกล้อมโจมตี แรงสั่นสะเทือนนี้เกิดขึ้นวันละ 7 ครั้ง โดยทิ้งระยะห่างค่อนข้างสม่ำเสมอราวกับมีนาฬิกาเรือนยักษ์สูงเทียมฟ้าตีบอกเวลา นี่เป็นเวลาของอีกโลกหนึ่ง เวลาของพวกนอกรีตเมื่อเทียบกันแล้ว เสียงของนาฬิกาสัมฤทธิ์หัวอินทรีคู่อันเป็นสัญลักษณ์ของคริสต์ศาสนาซึ่งตั้งอยู่ที่มุมกำแพงเมือง ฟังดูแล้วช่างอ่อนแอขาดพลังเหลือเกิน

หลังจากแรงสั่นสะเทือนสงบลงครู่หนึ่ง จักรพรรดิคอนสแตนตินจึงทรงถึงความนึกคิดกลับคืนสู่โลกแห่งความจริงอย่างยากเย็น แล้วทรงส่งสัญญาณให้ทหารองครักษ์หน้าประตูปล่อยผู้คนที่รออยู่ข้างนอกเข้ามาได้ เสนาบดีใหญ่ฟรานซ์เดินนำหญิงสาวร่างบอบบางเข้ามา

“ฝ่าพระบาท นางคือเฮเลนาพะย่ะค่ะ” เสนาบดีใหญ่ชี้ไปที่หญิงสาวข้างหลังพร้อมกับกราบพูลแล้วหันไปทำท่าบอกให้หญิงที่หลบอยู่ด้านหลังเดินมาอยู่ด้านหน้า

จักรพรรดิทอดพระเนตรเพียงแวบเดียวก็ทรงรู้ฐานะของหญิงสาว ในไบแซนไทน์เสื้อผ้าอาภรณ์ของชนชั้นสูงแตกต่างจากสามัญชนอย่างชัดเจน หญิงชั้นสูงจะสวมชุดที่ประดับประดาอย่างวิจิตรบรรจง ส่วนหญิงสามัญชนจะใส่กระโปรงสีขาวตัวหลวมและเสื้อแขนยาวรัดรูป แต่ชุดที่เฮเลนาสวมอยู่ก็กำลังระหว่างความหรูหราของชนชั้นสูงกับความคร่ำครึของสามัญชน นางใส่เสื้อมีแขน

สี่ขาวสวมทับด้วยเสื้อคลุมหฐุหรา ปกติเสื้อคลุมแบบนี้ควรสวมทับเสื้อขลิบดินทอง และนางไม่กล้าใช้สีม่วง สีแดง อันเป็นสัญลักษณ์ของชนชั้นสูง เสื้อคลุมตัวนั้น สีเหลือง โบหน้านางมีเส้นหยักย้วยวนทำให้นึกถึงดอกไม้ที่ย่อมเน่าอย่างสวยงาม ดึกว่าเหี่ยวเฉาอย่างเจี๊ยบๆ เป็นโสเภณีประเภทที่หากินได้ไม่เลว นางหลุบตาลง ตัวสั่นเทา แต่จักรพรรดิคอนสแตนตินทรงสังเกตเห็นว่าดวงตาของนางเจิดจ้าราวกับคนมีไข้ เผยความตื่นเต้นและความปรารถนาซึ่งพบเห็นได้ยากในคนชนชั้นนี้

“เจ้ามีเวทมนตร์หรือ” จักรพรรดิตรัสถามเฮเลนา

พระองค์เพียงแต่ทรงรอยากให้เรื่องนี้จบเร็วๆ ฟรานซ์เป็นคนรอบคอบ ในบรรดาทหารแปดพันนายที่รักษาเมืองเวลานี้ นอกจากทหารประจำการจำนวนไม่มากและทหารรับจ้างชาวเจนัวสองพันนายแล้ว กำลังทหารส่วนใหญ่ที่เขาเป็นคนบัญชาระดมมาจากชาวเมืองที่ละน้อย ดูเหมือนองค์จักรพรรดิจะไม่ใส่พระทัยต่อเหตุการณ์เบื้องหน้านัก แต่ก็ต้องรักษาหน้าของเสนาบดีใหญ่บ้าง

“เพคะ พระจักรพรรดิ หม่อมฉันสั่งหารสุลต่านได้เพคะ” เฮเลนาคุกเข่าพลาทูลตอบด้วยเสียงที่สั่นเครือบอบบางราวกับใยไหม

เมื่อ 5 วันก่อนที่เฮเลนาจะขอเฝ้าจักรพรรดิที่หน้าประตูวังต่อหน้าทหารที่ขวางอยู่ จู่ๆ นางได้ล้วงของสิ่งหนึ่งจากอกเสื้อขึ้นมาชู เหล่าทหารตะลึงเพราะไม่รู้ว่าเป็นอะไรมาจกไหน แต่แน่ใจว่าไม่ใช่ของธรรมดา เฮเลนาไม่ได้เข้าเฝ้าองค์จักรพรรดิ แต่ถูกจับตัวไปให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ถูกไต่สวนว่าขโมยของสิ่งนั้นมาจากไหน นางยอมสารภาพ เมื่อพิสูจน์แน่ชัดแล้วจึงส่งตัวนางมาให้เสนาบดีฟรานซ์

ฟรานซ์เปิดถุงผ้าที่บรรจุของสิ่งนั้นแล้วหยิบออกมามาวางบนโต๊ะขององค์จักรพรรดิอย่างระมัดระวัง สายพระเนตรของจักรพรรดิคอนสแตนตินเปลี่ยนไปทันที กลายเป็นเหมือนทหารยามตอนที่เห็นของสิ่งนี้เมื่อ 5 วันก่อน แต่ต่างจากบรรดาทหารเพราะพระองค์ทรงรู้ว่าของสิ่งนี้เป็นอะไร นี่คือนักศักดิ์สิทธิ์ที่ทำจากทองคำบริสุทธิ์ ประดับด้วยอัญมณีโดยรอบ เปล่งแสงเรืองแวววาวท่ามกลาง

แสงสีทองดึงดูดใจคนยิ่งนัก จอกศักดิ์สิทธิ์นี้ทำขึ้นในรัชสมัยของจักรพรรดิยุสตินิอาอูส เมื่อ 916 ปีก่อน มีสองใบซึ่งลักษณะเหมือนกันแทบทุกประการยกเว้นรูปทรง และการจัดเรียงของอัญมณี ใบหนึ่งจักรพรรดิเก็บรักษาไว้และสืบทอดจนถึงเวลานี้ อีกใบหนึ่งตอนที่สร้างวิหารฮาเกียโซเฟียในปี ค.ศ. 537 ถูกเก็บไว้ในห้องลับเล็กๆ ซึ่งอยู่ลึกใต้ฐานของวิหารพร้อมกับของศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ จอกที่ปรากฏเบื้องหน้าคงเป็นใบที่สอง เพราะใบแรกหมองคล้ำด้วยร่องรอยของกาลเวลาแน่นอนว่าต้องนำไปเทียบกันจึงจะดูออก จอกศักดิ์สิทธิ์ใบนี้ใหม่เอี่ยมราวกับเพิ่งหล่อเสร็จเมื่อวาน

เดิมทีไม่มีใครเชื่อคำพูดของเฮเลนา ทุกคนคิดว่านางคงขโมยจากลูกค้า เศรษฐี เรื่องเกี่ยวกับห้องลับใต้วิหารใหญ่ แม้มีคนจำนวนมากรู้แต่คนที่รู้ตำแหน่งชัดเจนมีไม่มาก ช่องระหว่างศิลาขนาดใหญ่ที่ฐานลึกลงไปในห้องลับไม่มีประตู ไม่มีแม้แต่ช่องที่จะเข้าไป ถ้าไม่ขุดรื้ออย่างขนานใหญ่ย่อมเข้าไปไม่ได้ 4 วันก่อนองค์จักรพรรดิทรงคำนึงถึงสถานการณ์อันตรายของเมือง จึงมีพระบัญชาให้นำเอกสารสำคัญและของล้ำค่ามาห่อเพื่อสะดวกในการขนย้ายยามฉุกเฉิน แม้พระองค์ทรงตระหนักดีว่าเส้นทางบกและทางทะเลถูกตัดขาดแล้ว ถ้าหากเมืองแตกก็ไม่มีทางหนีรอด คนงาน 30 คนใช้เวลาถึง 3 วันเต็มจึงเข้าไปในห้องลับได้ พวกเขาพบว่าศิลาแต่ละก้อนรอบห้องลับมีขนาดใหญ่เท่ากับที่ศิลาที่พระมิดแห่งคีโอปส์ ของศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดถูกเก็บไว้ในโรงศิลาหนักอึ้งใบหนึ่ง โรงศิลาปิดตายด้วยเหล็กเส้นขนาดใหญ่สืบสองเส้นสานกัน จึงต้องใช้เวลากว่าครึ่งวันในการเปิดโรงศิลา หลังจากเลื่อยเหล็กทุกเส้นขาด คนงานห้าคนก็เลื่อนฝาโรงซึ่งทำด้วยหินหนักอึ้งอย่างยากเย็นภายใต้การควบคุมของทหาร สิ่งที่ปรากฏโดดเด่นเบื้องหน้าสายตาทุกคนไม่ใช่ของศักดิ์สิทธิ์และของล้ำค่าซึ่งเก็บไว้นับพันปีแต่เป็นองุ่นค่อนข้างสดวางอยู่บนสุด! เฮเลนาบอกว่านางวางองุ่นไว้เมื่อ 5 วันก่อนและเป็นอย่างที่นางบอก นางกินไปครึ่งหนึ่ง องุ่นพวงนั้นเหลือเพียง 7 ผล เมื่อตรวจสอบกับใบรายการบนแผ่นสัมฤทธิ์ที่มีรูปสลักตัวประหลาดบนฝาโรง ก็พบว่ามีของศักดิ์สิทธิ์

หายไปเพียงชิ้นเดียวคือจอกใบนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะได้จอกศักดิ์สิทธิ์จากตัวเฮเลนา พร้อมกับคำยืนยันของนาง ต่อให้ทุกคนในที่นั่งพิสูจน์ได้ว่าห้องลับและโรงศัลยา อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ก่อนถูกเปิด ยิ่งไงก็ต้องมีคนถูกประหาร

“เจ้าเอาก้อออกมาได้อย่างไร” จักรพรรดิตรัสถามพร้อมกับชี้ไปที่จอก

ร่างเฮเลนาสั่นสะท้านอย่างเห็นได้ชัด ต่อให้นางมีเวทมนตร์จริงก็ยิ่งรู้สึก ว่าที่นี่ไม่ปลอดภัย นางมองจักรพรรดิอย่างหวาดหวั่นครู่หนึ่งจึงทูลตอบ “สถานที่ เช่นนั้นสำหรับหม่อมฉันแล้ว...” นางคิดคำทูลอย่างยากเย็น “หม่อมฉันเปิดได้”

“นั่นเจ้าทำให้เราดูที่นี่ได้ไหม หยิบของข้างในออกมาโดยไม่เปิดภาชนะ บรรจู่”

เฮเลนาสั่นหัว นางพูดอะไรไม่ออกแล้วหันไปมองเสนาบดีใหญ่เหมือนขอ ความช่วยเหลือ

พราวนซ์ตอบแทนนาง “นางบอกว่าต้องอยู่ในสถานที่บางแห่งจึงจะใช้ เวทมนตร์ได้ นางทูลบอกสถานที่นั้นไม่ได้ คนอื่นก็ตามนางไปไม่ได้ เพราะจะ ทำให้เวทมนตร์เสื่อม เสื่อมตลอดกาล”

เฮเลนาหันไปพยักหน้ากับองค์จักรพรรดิ

จักรพรรดิทรงร้องหือออกมา “คนอย่างนาง ในยุโรปถูกเผาไปหมดแล้ว”

เฮเลนาทรุดนั่งลงกับพื้น ร่างที่ผอมบางขดเป็นก้อนเหมือนเด็กตัวเล็กๆ

“เจ้าฆ่าคนได้ไหม” จักรพรรดิตรัสถามนาง

เฮเลนา นั่งตัวสั่นอยู่บนพื้น พอเสนาบดีใหญ่เตือน นางจึงพยักหน้า

“ดีมาก” จักรพรรดิคอนสแตนตินตรัสกับพราวนซ์ “ลองดูก่อน”

พราวนซ์เดินนำเฮเลนาลงไปตามบันไดยาวมีคืบไปบนผนังเป็นระยะ ส่องแสง สลัวเป็นทอดๆ ท่ามกลางความมืดได้คืบไปแต่ละดวง มีทหารติดอาวุธหนึ่งหรือ สองนาย เกาะของทหารสะท้อนแสงกลายเป็นเงาแสงโลดเต้นบนผนังอันมืดมิด ในที่สุดทั้งสองก็มาถึงห้องใต้ดิน เฮเลนากระซิบเสื่อคลุมด้วยความหนาว ที่นี่เคย

เป็นที่เก็บน้ำแข็งในหน้าร้อนสำหรับวังหลวง เวลานี้ห้องใต้ดินไม่มีน้ำแข็ง มีคนคนหนึ่งนั่งพับอยู่ที่โต๊ะไฟที่มุมห้อง เขาเป็นเชลยศึก ดูจากชุดที่ขาดวินคงเป็นนายทหารในทัพหลักอนาโตเลียของออตโตมาน ทำทางแข็งแรงมาก เขาจ้องมองผู้มาเยือนด้วยแวตาคำมึด ฟรานซ์และเฮเลนาหยุดอยู่ที่หน้าประตูเหล็กที่ปิดสนิท

เสนาบดีใหญ่ชี้ไปที่เชลย “เห็นแล้วใช่ไหม”

เฮเลนาพยักหน้า

ฟรานซ์ยื่นถุงหนังแพะให้นางแล้วชี้ขึ้นข้างบน “ไปเถอะก่อนฟ้าสาองเอาศีรษะของคนผู้นี้มาให้ข้า”

เฮเลนาล้วงถุงหนังแพะหยิบดาบโค้งแบบเดิร์กออกมา ดาบนี้เหมือนจันทรเสี้ยวที่ส่องแสงเยือกเย็นในความมืด นางยื่นดาบให้เสนาบดีใหญ่ “นายท่านข้าไม่จำเป็นต้องใช้สิ่งนี้” จากนั้นก็ยกคอเสื้อด้านหน้าของเสื้อคลุมขึ้นบังใบหน้าหันหลังกลับเดินขึ้นไปบนบันได ก้าวขึ้นไปอย่างไร้สับสนเสียง รูปลักษณ์ของนางราวกับแปรเปลี่ยนไปมาท่ามกลางแสงสว่างและความมืดระหว่างคบไฟสองดวง บางครั้งคล้ายคนบางครั้งคล้ายแมว จนค่อยๆ หายกลับไปในความมืด

ฟรานซ์มองตามเฮเลนาจนนางหายลับไปจากสายตา แล้วจึงพูดกับทหารองครักษ์คนหนึ่งที่อยู่ข้างๆ “ต้องเฝ้าดูอย่างเข้มงวด” เขาชี้ไปที่เชลยข้างใน “ต้องตรวจตราตลอดเวลา”

หลังจากนายทหารจากไปแล้ว ฟรานซ์ก็ก้มมือ มีคนคนหนึ่งเดินออกมาจากความมืด เขาคลุ่มตัวด้วยผ้าสีเข้มแบบนักบวช กลมกลืนกับความมืด

“อยู่ห่างเข้าไว้ ตามไม่ทันก็ไม่ใช่ไร แต่อย่าให้นางรู้ตัว” ฟรานซ์กระซิบกับคนคนนั้น ผู้สะกดรอยพยักหน้า ก้าวออกไปอย่างไร้สับสนเช่นกัน

คืนนี้ก็เช่นเดียวกับทุกคืนตั้งแต่สงครามเริ่มขึ้น จักรพรรดิคอนสแตนตินที่ 11 ไม่อาจบรรทมหลับสนิท ลูกปืนใหญ่ของศัตรูที่ยิงใส่กำแพงเมืองจนสะเทือนทำให้พระองค์ทรงสะดุ้งตื่น พอจะบรรทมหลับอีกครั้งก็เกิดแรงสะเทือน

ขึ้นอีก ฟ้ายังไม่ทันสว่างพระองค์ก็ทรงคลุมฉลองพระองค์แล้วเสด็จไปยังห้อง
ทรงอักษร และทรงพบว่าฟรานซ์กำลังรอเข้าเฝ้าอยู่ พระองค์ทรงลืมเรื่องราวของ
แม่มดคนนั้นไปหมดสิ้น พระองค์แตกต่างจากมานูเอลที่ 2 พระบิดาและจอห์น
ที่ 8 พระเชษฐา ทรงคิดว่าพระองค์ทรงยึดถือในความจริงมากกว่า ทรงรู้ว่าถ้า
มอบความหวังทั้งหมดให้กับคนประหลาด สุดท้ายแล้วมักจะตายอย่างไรที่ฝั่งร้าง

ฟรานซ์โบกมือไปทางประตู เฮเลนาเดินเข้ามาอย่างไร้สัมเสียง ท่าทาง
นางไม่ต่างจากครั้งแรกที่มา ยังคงตกอยู่ในอาการหวาดกลัวจนตัวสั่น มือยังคง
ถือถุงหนังแพะใบนั้น พอจักรพรรดิทอดพระเนตรเห็นถุงก็ทรงรู้ว่าพระองค์
เสียเวลาเปล่า ถุงนั้นแพบ ไม่มีรอยเลือดซึมออกมา ในนั้นคงไม่มีหัวคนแน่ แต่
ฟรานซ์ไม่ได้แสดงสีหน้าของผู้แพ้ววดตาของเขาเหม่อลอยเล็กน้อย รวากับละเมอ

“นางไม่ได้นำของที่ควรจะเอามาใช้ไหม” พระจักรพรรดิตรัส

ฟรานซ์รับถุงหนังแพะจากมือของเฮเลนามาวางบนโต๊ะแล้วเปิดออกมา
สายตาจ้องมองพระจักรพรรดิเขม็ง รวากับมองวิญญูณ “ฝ่าพระบาท นางนำมา
แล้วพะย่ะค่ะ”

พระจักรพรรดิทอดพระเนตรในถุงเห็นในนั้นมีของสีเทาอีกอันหนึ่ง นุ่มนิ่ม
เหมือนไขมันแพะที่ทิ้งไว้นาน ฟรานซ์เลื่อนเชิงเทียนเข้ามา จักรพรรดิทรงดูออก
ทันที

“มันสมองของชาวอนาโตเลียคนนั้น”

“นางเปิดกะโหลกของเขารึ” จักรพรรดิคอนสแตนตินทรงจ้องนาง นาง
ตัวสั่นอยู่ในเสื้อคลุมราวกับหนูที่กำลังตื่นตระหนก

“ไม่ใช่พะย่ะค่ะ ศพของชาวอนาโตเลียคนนี้ศิระษะยังอยู่ ร่างกายทุกส่วน
ยังอยู่ครบถ้วน กระทบอมให้คน 20 คนไปเฝ้าเขา เข้าเวรผลัดละ 5 คน จ้องเขา
ตามมุมต่างๆ การรักษาการณ์ในห้องใต้ดินก็ทำอย่างเข้มงวด แม้แต่ยุงสักตัวก็
บินเข้าไปไม่ได้...” ฟรานซ์พูดแล้วชะงัก รวากับว่ากำลังตกตะลึงกับภาพที่ตน
หวนนึกถึง จักรพรรดิตรัสบอกให้เขาพูดต่อ “หลังจากที่นางไปไม่ถึง 2 ชั่วโมง จู่ๆ

ชาวอนาโตเลียก็ซัดตาดั้ง แล้วแน่นิ่งตายทันที ในบรรดาผู้จับตาดูมีคนหนึ่งเป็น
หมอชาวกรีกผู้เชี่ยวชาญ และทหารเก่าที่สู้รบมาตลอดชีวิต ทุกคนบอกว่าไม่เคย
เห็นการตายอย่างนี้มาก่อน เวลาผ่านไปชั่วโมงกว่านางก็กลับมาพร้อมกับของนั้น
พอถึงตอนนี้หมोजึงนึกขึ้นได้รับเปิดกะโหลกผู้ตายทันที ในนั้นว่างเปล่าไม่มีสมอง”

จักรพรรดิทรงพิจารณาสมองในถุง เห็นสภาพสมบูรณ์ครบถ้วนไม่มีส่วนไหน
เสียหาย นี่เป็นส่วนที่บอบบางที่สุดของร่างกาย สภาพสมบูรณ์แบบนี้คงต้องเอา
ออกมาอย่างระมัดระวัง จักรพรรดิทอดพระเนตรมือข้างที่เผยออกมานอกเสื้อคลุม
ของเฮเลนา เห็นนิ้วมือของนางเรียวยาว พระองค์ทรงจินตนาการถึงตอนที่นาง
เอาสมองออกมาอย่างระมัดระวัง เหมือนเด็ดเห็ดในกอหญ้า เด็ดดอกไม้จาก
ปลายกิ่ง...

จักรพรรดิทรงเบนสายพระเนตรจากสมองทอดไกลผ่านกำแพงออกไป
ราวกับทรงเห็นอะไรบางอย่างขนาดใหญ่กำลังลอยสูงขึ้นมาจากขอบฟ้า แล้วแรง
สะเทือนจากลูกปืนขนาดยักษ์ก็ปรากฏขึ้นอีก ครั้งนี้พระองค์ไม่รู้สึก

ถ้าปฏิหาริย์มีจริง ก็เกิดขึ้นในเวลานี้เอง

เมืองคอนสแตนติโนเปิลตกอยู่ในสภาพเกือบสิ้นหนทาง แต่ก็ยังไม่สิ้นหวัง
ทีเดียว การต่อสู้อย่างดุเดือดเป็นเวลากว่า 5 สัปดาห์ ศัตรูก็สูญเสียอย่างหนัก
เช่นกัน บางแห่งศพของชาวเติร์กกองสุมกันสูงพองๆ กับกำแพงเมือง ทั้งสองฝ่าย
ต่างอ่อนล้าหมดเรี่ยวแรง เมื่อไม่กี่วันก่อน กองทหารเรือหาญกล้าจากเจนัวได้
ทะลวงแนวปิดกั้นบอสฟอรัสเข้ามาถึงโกลเดน ฮอร์น พร้อมกับกำลังทหารกองหนุน
และเสบียงอันมีค่า ทุกคนเชื่อมั่นว่านี่เป็นการหนุนช่วยจากกองหน้าของคริสเทนดอม
ความคิดเพื่อสงครามเริ่มเกิดขึ้นและกระจายไปทั่วค่ายทหารอดโตมาน นายทหาร
ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าควรตกลงรับข้อเสนอสุดท้ายของไบแซนไทน์แล้วถอยทัพ
กองทัพอดโตมานยังไม่ถอย เพียงเพราะคนคนนั้น

คนคนนั้นช่างของภาษาละติน ช่างของศิลปะวิทยาการ มีความรู้กว้างขวาง
ถึงกับกำจัดน้องชายแท้ๆ ซึ่งเป็นภัยแฝงเร้น ด้วยการกตไถ่หมในอ่างอาบน้ำ ทั้งๆ

ที่ตนเองมั่นใจว่าจะได้ครองบัลลังก์แน่นอน คนคนนั้นตัดศีรษะทาสสาวสวยนางหนึ่ง ต่อหน้าทหารทั้งกองทัพ เพราะต้องการแสดงตนว่าไม่มัวเมาในกาม...สุดท้าย เมห์เหม็ดที่ 2 เป็นเหมือนเพลลาของรถศึกออโตโตมานที่ใหญ่โตแข็งแกร่ง หากเพลานี้หัก รถศึกก็จะพังพาบพันที่

ปาฏิหาริย์อาจจะเกิดขึ้นจริง

“ทำไมเจ้าต้องการรับภารกิจนี้” จักรพรรดิตรัสถาม สายพระเนตรยังคงทอดขึ้นไปข้างบน

“ข้าอยากเป็นนักรบ” เฮเลนาตอบทันที ดูเหมือนนางรอคอยคำถามนี้มานานแล้ว

จักรพรรดิพยักพระพักตร์เล็กน้อย เหตุผลนี้น่าเชื่อถือ ทรัพย์สินเงินทองสำหรับนางเวลานี้ไม่มีความหมาย เงินทองทั่วโลกนางสามารถหยิบฉวยมาได้ แต่โสภณีนางนี้ช่างห่างไกลกับนักรบเหลือเกิน เกียรตินี้จึงดูนางที่สุด

“เจ้าเป็นทายาทของกองทัพครูเสดใช่หรือไม่”

“ใช่เพคะ ฝ่าพระบาท บรรพบุรุษของข้าเคยเข้าร่วมการเดินทัพครั้งสุดท้ายไปดินแดนตะวันออก” ครูหนึ่งเฮเลนาทูลเสริมขึ้นอย่างระมัดระวัง “ไม่ใช่ครั้งที่ 4 นะเพคะ” (ปี ค.ศ. 1204 กองทัพครูเสดเคยยึดครองและปล้นสะดมเมืองคอนสแตนติโนเปิลในการเดินทัพทางไกลครั้งที่ 4)

จักรพรรดิทรงวางพระหัตถ์ลงบนศีรษะของเฮเลนา นางอ่อนระทวยคุกเข่าลง

“ไปเถอะ แม่หนู ไปสังหารเมห์เหม็ดที่ 2 กอบกู้เมืองศักดิ์สิทธิ์ แล้วเจ้าจะได้เป็นนักรบผู้คนที่ทั้งปวงบูชา”

พอฟ้ามืด ฟรานซ์พาเฮเลนาขึ้นไปบนกำแพงเมืองนอกเมืองเซนต์โรมานุส ทอดสายตามองออกไปเห็นสนามรบทั้งหมด ไกลเข้ามาได้กำแพงเมืองบนพื้นทราย ซึ่งถูกย้อมด้วยเลือดจนเป็นสีน้ำตาลดำ ซากศพเกลื่อนพื้น ราวกับเพิ่งมีฝนตกลง

มาเป็นซากศพ ห้างออกไปไม่ไกลคว้นไฟสีขาวซึ่งเกิดจากการระดมยิงของปืนใหญ่
คละคลั่งไปทั่วสนามรบ กลายเป็นสิ่งเดียวที่เบาบางในนี้ มองไกลออกไปได้มันฟ้า
สีตะกั่ว กระจงมทหารรอดโตมามายังคงกระจัดกระจายไปทั่วจนสุดสายตา
ธงจันทร์เสี้ยวจำนวนมากโบกพลิ้วท่ามกลางสายลมขึ้นจากทะเล ช่องแคบบอสฟอรัส
ซึ่งอยู่อีกทิศทางหนึ่ง เรือรบอดโตมานกระจายทั่วท้องทะเล มองห่างๆ เหมือน
ตะปูสีดำตรึงทะเลสีน้ำเงินไว้แน่นจนไม่อาจขึ้นลงตามแรงลมได้

เฮเลนามองดูทุกสิ่งทุกอย่างแล้วหลับตาลงอย่างตึ่มต่า นี่คือการสนารมบของ
นาง นี่คือการต่อสู้ของนาง ตำนานบรรพชนที่บิดาเคยเล่าให้ฟังตอนเด็กครั้งแล้ว
ครั้งเล่าผุดขึ้นมาในสมอง ยุโรปซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของช่องแคบ ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง
ที่บอสฟอรัส วันหนึ่งมีเมฆประหลาดตกลงมาจากฟากฟ้า พอเมฆคลี่ออกมาก็
เห็นกองทัพเด็ก บนเสื้อเกราะนำเกรงขามของทหารเด็กมีไม้กางเขนสองประกาย
สีแดง มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำทาง บรรพชนของนางก็เข้าร่วมด้วยเมื่อถูกชักชวน
กองทัพนี้เดินทางข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียนมายังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ต่อสู้เพื่อพระเจ้า
บรรพชนของนางได้เติบโตท่ามกลางสงครามศักดิ์สิทธิ์ก็กลายเป็นอัศวินเต็มปรกา
ต่อมาได้พบกับอัศวินหญิงสาวสวยที่เมืองคอนสแตนติโนเปิล ทั้งสองต่าง
ตกหลุมรักกัน จากนั้นจึงได้ให้กำเนิดตระกูลยิ่งใหญ่...

พอโตขึ้นเฮเลนาก็ค่อยๆ รู้ความจริง คำโศกเรื่องถูกต้องแล้ว บรรพชน
ของนางเคยเข้าร่วมกองทัพเด็กจริง เวลานั้นคริสเทนดอมเพิ่งผ่านพ้นการระบด
ของกาฬโรค ท้องนารกร้าง เพื่อหาข้าวกินไม่ให้อดตายเท่านั้น บรรพชนไม่เคย
เข้าร่วมการสู้รบในสงครามศักดิ์สิทธิ์ใดๆ พอขึ้นจากเรือจึงรู้ว่าอยู่ที่อียิปต์ เขากับ
เด็กอีกหมื่นกว่าคนถูกล่ามโซ่ขายเป็นทาส หลายปีต่อมาเคราะห์ดีที่หนีไปได้
และร่อนเร่ไปถึงเมืองคอนสแตนติโนเปิล ที่นั่นเขาพบทหารหญิงคนหนึ่งซึ่งอายุ
มากกว่าอยู่ในกองทหารม้าหญิงจริงๆ แต่ชะตาของนางเหล่านี้ไม่แข็งเท่าเขา
ครั้งนั้นชาวไบแซนไทน์รอคอยทหารฝีมือดีจากคริสเทนดอมมาจัดการกับพวก
นอกรีต แต่กลับพบว่าแม้แต่เด็กผู้หญิงเหมือนขอทานไร้เรี่ยวแรง ด้วยความโกรธ

จึงตัดเสปียงทั้งหมดที่เคยช่วย ผลคือทหารหญิงเหล่านี้ต้องไปเป็นโสเภณี และหนึ่งในนั้นต่อมาคือย่าทวดของเฮเลนา...

ร้อยกว่าปีผ่านไป บรรพชนอันมีเกียรติของเฮเลนาไม่เคยได้กินอัมท็อง รุ่มพ้อของนางยากจนชั้นแค้น ความหิวทำให้เฮเลนาสมัครใจทำงานแบบเดียวกับย่าทวด พอพอรู้เข้าก็ตบตีนาง บอกว่าถ้าเห็นนางทำอย่างนี้จะสังหารนาง เว้นแต่ว่า...เว้นแต่ว่านางจะพาแขกไปที่บ้าน แล้วให้พ่อเป็นคนตั้งราคาและเก็บเงินจากแขกเอง เฮเลนาจึงหนีออกจากบ้าน เริ่มต้นชีวิตตกต่ำของตัวเอง นอกจากที่เมืองคอนสแตนติโนเปิล นางยังไปที่เมืองเยรูซาเล็มและทรูบซอน เคยโดยสารเรือไปที่เมืองเวนิส นางไม่อดอยากแล้ว และยังมีเสื้อผ้าดีๆ แต่นางรู้ตัวว่าเป็นเหมือนต้นหญ้าเล็กๆ ที่จมอยู่ในปลัก ถูกผู้คนที่ผ่านมาเหยียบย่ำจนแหลกเหลวเหมือนโคลน จนกระทั่งเมื่อเกิดปาฏิหาริย์ขึ้น หรือพูดอีกอย่างหนึ่งคือเมื่อนางพบปาฏิหาริย์

เรื่องของนักบุญโจน ออฟ อาร์คที่ปรากฏในสงครามยุโรปเมื่อ 20 กว่าปีก่อน เฮเลนาไม่ได้ใส่ใจ โจน ออฟ อาร์คแค่ได้รับกระป๋องที่หล่นจากฟ้าลงมา แต่สิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้เฮเลนาจะทำให้นางกลายเป็นนักบุญผู้ยิ่งใหญ่รองจากพระแม่มารีย์

“เห็นไหม นั่นคือค่ายของอัลฟาดีห์ ผู้รุกราน” (อัลฟาดีห์เป็นฉายาของสุลต่านเมห์เหม็ดที่ 2 แห่งจักรวรรดิออตโตมาน หมายถึงผู้พิชิต) ฟรานซ์ชี้จากประตูนักบุญโรมานุส

เฮเลนามองตามพลังพยับน้ำ

ฟรานซ์มอบถุงหนังแพะให้นาง “ในนี้มีภาพวาดของเขาสามแผ่น ในมุมต่างกัน ในชุดต่างกัน และยังมีเม็ด เจ้าเอาติดตัวไปด้วย ครั้งนี้ไม่ใช่เอาแค่สมอง แต่เอาทั้งศีรษะ ทางที่ดีเจ้าควรเข้าไปในค่ายตอนกลางคืน กลางวันส่วนใหญ่เขาไม่อยู่ที่นั่น”

เฮเลนาจับถุงหนังแพะไว้ “นายท่านโปรดจำคำข้าด้วย”

“แน่นอน วางใจเถอะ”

เฮเลนาหมายถึงคำเตือนของนางที่ว่าอย่าติดตามนาง อย่าเข้าไปในสถานที่ที่นางไป ไม่เช่นนั้นเวทมนตร์จะเสื่อมตลอดกาล

ครึ่งก่อนผู้สะกดรอยบอกฟรานซ์ว่าหลังจากเฮเลนาออกจากเมืองแล้วเขาก็ตามไปห่างๆ นางระวังตัวมาก เดินเลี้ยวออกไป สุดท้ายจึงไปยังชั้นในของเขตบลาลาเซอเนา ทางทิศเหนือของกำแพงเมือง พอฟรานซ์ได้ยินเช่นนั้นเขารู้สึกประหลาดใจมาก บริเวณนั้นเป็นเขตที่ถูกปืนใหญ่ของศัตรูถล่มรุนแรงที่สุด ไม่มีใครกล้าไปที่นั่นยกเว้นทหารที่สู้รบ ในที่สุดผู้สะกดรอยก็เห็นนางเข้าไปในป้อมซึ่งพังไปครึ่งหนึ่ง ป้อมนี้เคยเป็นส่วนหนึ่งของสุเหร่า ตอนที่จักรพรรดิคอนสแตนตินมีพระบัญชาให้รื้อสุเหร่าในเมืองก็เหลือแต่หอคอยนี้ เพราะตอนที่กำแพงโรคระบาดคราวก่อน มีคนป่วยหลายคนเข้าไปตายข้างในจึงไม่มีใครกล้าเข้าไป พอเกิดสงครามไม่รู้ว่ามีลูกปืนใหญ่ยิงเข้าใส่จนพังไปครึ่งหนึ่งตั้งแต่เมื่อไร ผู้สะกดรอยทำตามคำสั่งของฟรานซ์ เขาไม่ได้เข้าไปในป้อม แต่สอบถามทหารสองนายที่เคยเข้าไป รู้ว่าที่นั่นก่อนที่ป้อมจะพัง พวกเขาเคยคิดว่าจะจัดวางกำลังบนนั้นเพื่อเฝ้าดู แต่เห็นว่าความสูงไม่พอจึงล้มเลิก ทั้งสองบอกว่าที่นั่นไม่มีอะไรนอกจากซากศพที่เหลือแต่โครงกระดูก

คราวนี้ฟรานซ์ไม่ได้ส่งผู้สะกดรอยไป เขามองตามหลังเฮเลนา เริ่มแรกนางเดินไปท่ามกลางทหารบนกำแพงเมือง ท่ามกลางเสียงเกราะของทหารซึ่งเปื้อนฝุ่นและคราบเลือด เสียงคลุ้มของนางดูสะดุดตา แต่บรรดาทหารซึ่งสู้รบอย่างดุเดือดต่อเนื่องมาหลายวันไม่ได้สังเกตเห็น นางลงจากกำแพงเมืองผ่านประตูเมืองอีกแห่งหนึ่ง ครั่งนี้นางไม่พยายามหนีการติดตามที่อาจจะมา แต่เดินตรงไปยังเขตบลาลาเซอเนาชั้นในของเมือง หายลับไปในความมืดยามค่ำคืนที่เพิ่งมาถึง

จักรพรรดิคอนสแตนตินที่ 11 ทอดพระเนตรคราบน้ำบนพื้นซึ่งกำลังแห้งราวกับเผชิญหน้ากับความหวังที่เลือนหายไป คราบน้ำนี้เกิดจากทหารเรือผู้กล้า

12 นายที่เพิ่งจากไป เมื่อวันจันทร์ก่อนพวกเขาสวมชุดทหารสีแดงคล้ำของจักรวรรดิออตโตมาน โปกผ้าแบบมุสลิม นั่งเรือเล็กทะเลงผ่านแนวปิดล้อมที่แน่นหนาของศัตรู ไปต้อนรับกองทัพเรือยุโรปที่มาหนุนช่วยและรายงานสภาพเข้าศึก แต่สิ่งที่พวกเขาเห็นก็คือทะเลเอเจียนที่ว่างเปล่าไม่มีแม้แต่เงาของกองเรือยุโรปตะวันตกในตำนาน บรรดาทหารซึ่งท้อแท้ยังคงปฏิบัติภารกิจของตน ทะลวงผ่านแนวปิดล้อมมาทูลรายงานข่าวร้ายให้องค์จักรพรรดิ เวลานี้ในที่สุดจักรพรรดิคอนสแตนตินก็ทรงยอมรับว่าการหนุนช่วยจากยุโรปเป็นเพียงความฝัน คริสตจักรทอดทิ้งไปเช่นไหนอย่างโหดร้าย คงอยากเห็นเมืองศักดิ์สิทธิ์ที่สืบทอดมานับพันปีแห่งนี้ตกอยู่ในเงื้อมมือของศัตรู

ข้างนอกมีเสียงสับสนอลห่ม่าน ทหารองครักษ์ทูลรายงานว่าเกิดจันทรคราสเป็นกลางรัยอย่างชัดเจน เพราะท่ามกลางวิกฤตที่เกิดขึ้นตลอดพันปีมานี้ มีคำกล่าวว่ ขอแต่มีแสงจันทร์กระจ่าง คอนสแตนติโนเปิลไม่มีวันล่มสลาย ผ่านหน้าต่างสูง จักรพรรดิทอดพระเนตรเห็นดวงจันทร์กลายเป็นโพรงมืด นั่นคือสุสานบนท้องฟ้า พระองค์ทรงสังหรณ์ว่าเฮเลนาคงไม่กลับมา พระองค์คงไม่ได้ศรัทธา

เป็นเช่นนั้น เวลาผ่านไปหนึ่งวันกับหนึ่งคืน เป็นเวลากลางวันของอีกวันหนึ่ง ก็ยังไม่มีข่าวจากเฮเลนา

ฟรานซ์พร้อมผู้ติดตามหน่วยหนึ่งขี่ม้ามาถึงป้อมเขตบลูเชอนาชั้นในของเมือง พอเห็นป้อมทุกคนก็ตกตะลึง ได้แสงจันทร์กระจ่างที่เพิ่งขึ้นมาจากขอบฟ้า ป้อมยังอยู่ครบถ้วนสมบูรณ์ หลังคายอดแหลมชูขึ้นไปบนท้องฟ้ายามค่ำคืนซึ่งเต็มไปด้วยดวงดาว ผู้สะกดรอยซึ่งนำทางมาสาบานว่าครั้งก่อนที่มาเขาเห็นป้อมพังลงครึ่งหนึ่ง คนที่มากับมหาอำมาตย์ยังมีนายทหารกับทหารหลายคนที่เคยสู้รบในเขตนี้มาก่อน ทุกคนสนับสนุนคำพูดของผู้สะกดรอย มหาอำมาตย์มองผู้สะกดรอยแวบหนึ่งอย่างเหี้ยมเกรียม ไม่ว่าจะมีคนยืนยันกี่คน ก็ยังเป็น

คำโกหกอยู่ดี เพราะป้อมที่สมบูรณ์ครบถ้วนเป็นหลักฐานแน่ชัดกว่าทุกอย่าง แต่เวลานี้ฟรานซ์ไม่มีกะจิตกะใจจะนึกถึงการลงโทษใคร วันสุดท้ายของเมืองกำลังจะมาถึง ไม่มีใครรอดพ้นการลงทัณฑ์จากผู้พิชิตได้

ขณะเดียวกันทหารนายหนึ่งซึ่งอยู่ข้างๆ ก็มีเรื่องจะบอกแต่ไม่กล้าพูด เขารู้ว่าครึ่งหนึ่งของป้อมปราการที่หายไปไม่ใช่เพราะถูกปืนใหญ่ทำลาย คืบหนึ่งเมื่อสองสัปดาห์ก่อน ไม่มีการยิงปืนใหญ่เข้ามา แต่พอดอนเข้ายอดแหลมของป้อมก็หายไป ตอนนั้นเขาสังเกตเห็นว่าพื้นดินรอบป้อมไม่มีอิฐหักแม้แต่ก้อนเดียว กำแพงเมืองที่นี้เป็นเป้าสำคัญของการโจมตี ลูกหินขนาดยักษ์อาจจะทะลวงกำแพงเมืองเข้ามาตกลึงนี้ได้ทุกเมื่อ มีครั้งหนึ่งได้สังหารทหารสิบกว่าคน ป้อมที่เหลือเพียงครึ่งเดียวถูกยิงทะลวงเป็นหลุมไปทั่ว อาจถูกทำลายลงเมื่อไรก็ได้ จึงไม่มีใครเข้าไปในป้อมอีก ทหารอีกสองคนที่เป็นพยานในเรื่องนี้ก็ตายในสงครามแล้ว เขาเองก็ไม่อยากยืนยัน เพราะพูดออกมาก็คงไม่มีใครเชื่อ

ฟรานซ์กับผู้ติดตามเดินเข้าไปที่ชั้นล่างสุดของป้อม เห็นโครงกระดูกของคนตายด้วยกาฬโรค ถูกหมาป่าทิ้งกระจัดกระจาย ไม่มีคนอยู่เลย ทั้งหมดจึงเดินขึ้นบันไดเวียนซึ่งอยู่ติดกำแพงไปยังชั้นสอง ได้แสงคบไฟมองไปก็เห็นเฮเลนากำลังนอนขดตัวอยู่ใต้หน้าต่าง นางหลับอยู่ แต่ดวงตาที่เผยอยู่สะท้อนแสงจากคบไฟ เสื้อผ้าของนางฉีกขาด เต็มไปด้วยฝุ่น ผมยุ่งเป็นกระเซิง ใบหน้ามีรอยแดงสองสามแนวเหมือนข่วนตัวเอง มหาอำมาตย์มองไปรอบๆ ที่นี่เป็นชั้นบนสุดของป้อม พื้นที่รกรกรวย ว่างเปล่าไม่มีอะไรเลย เขาสังเกตเห็นฝุ่นหนาที่เกาะอยู่ทุกซอกทุกมุม พอแตะก็จะทิ้งรอยไว้ แต่รอบข้างแทบไม่มีร่องรอยเลย ราวกับว่าเฮเลนามาที่นี่เป็นครั้งแรกเช่นเดียวกับพวกตน นางตื่นทันทีเมื่อถูกปลุก สองมือตะกุกกำแพงพุงตัวลุกขึ้น ครูใหญ่จึงได้สติกลับมาสู่โลกความจริง จากนั้นจู่ๆ นางก็ปิดเปลือกตาลงเล็กน้อยหวนรำลึก เหมือนอาลัยอาวรณ์ความฝันที่เพิ่งผ่านพ้นไป

“เจ้ามาทำอะไรที่นี่” ฟรานซ์ถามเสียงกร้าว

“นายท่าน ข้า...เข้าไปที่นั่นไม่ได้”

“ที่ไหน”

เฮเลนายังคงปิดเปลือกตาครึ่งหนึ่งและกลับเข้าสู่วงค์อีกครั้ง เหมือนเด็กน้อยที่ตื่นนอนไม่ยอมให้ผู้ใหญ่พรากของเล่นโปรดไปจากอ้อมแขน “ที่นั่นกว้างขวางดีจริงๆ น่าอยู่มาก ที่นี้...” จู่ๆ นางก็ลืมตาขึ้นพร้อมกับมองไปรอบๆ อย่างหวาดกลัว “ที่นี่คับแคบเหมือนโรงศพ ข้างนอก...ก็แคบเหมือนโรงศพ ข้าอยากไปที่นั่น”

“แล้วภารกิจของเจ้าล่ะ” มหาอำมาตย์พูดขึ้น

“นายท่าน รอสักครู่” เฮเลนาวาดรูปไม้กางเขนเบื้องหน้าอย่างสุดแรง “รอเดียว”

ฟรานซ์ชี้ไปนอกหน้าต่าง “ตอนนี้ยังจะรออะไรอีก”

มีเสียงอึงอลดังเข้ามา พอเงี่ยหูฟัง เป็นสองเสียงที่ไม่มีวันประสานกันได้

เสียงส่วนหนึ่งดังมาจากนอกเมือง สุลต่านเมห์เหม็ดที่ 2 ตัดสินใจโจมตีเมืองคอนสแตนติโนเปิลครั้งใหญ่พรั่งนี้ พอถึงตอนนี้สุลต่านหนุ่มก็เข้ามาไปทั่วค่ายทหารรอดโตมาน ให้สัญญาแก่บรรดาทหารว่าข้าต้องการเมืองคอนสแตนติโนเปิลเท่านั้น ส่วนของมีค่าและผู้หญิงในเมืองเป็นของพวกเจ้า หลังจากเมืองแตกแล้วจะให้ปล้นสะดมตามอำเภอใจ 3 วัน ทุกคนให้ร้องขานรับคำสัญญาของสุลต่านท่ามกลางเสียงโห่ร้องยังมีเสียงแตรและเสียงปรบมือดังเป็นระยะ กระแสเสียงนี้ปะทุขึ้นไปบนฟ้าพร้อมกับควันและประกายไฟจากกองไฟนับไม่ถ้วน ในค่ายกลายเป็นบรรยากาศกระหายน้ำเพลิงเดือดรอบวังทองฟ้าของเมือง

เสียงที่มาจากในกำแพงเมืองคอนสแตนติโนเปิลกลับเต็มไปด้วยความเศร้าสร้อยอึดอัด ชาวเมืองพากันเดินทางตระเวนไปทั่วเมืองภายใต้การนำของสังฆราช บัดนี้ทั้งหมดได้มารวมกันที่โบสถ์ฮาเกียโซเฟีย เพื่อเข้าพิธีเรียกขวัญเป็นภาพเหตุการณ์ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์คริสตจักร และคงไม่มีอีกแล้ว ท่ามกลางเสียงเพลงสรรเสริญพระเจ้า ใต้แสงตะเกียงขมุกขมัว

จักรพรรดิไบแซนไทน์และพระสังฆราช ชาวอโรโตคอกซ์จากตะวันออกและชาวคาทอลิกจากอิตาลี ทหารรักษาเมืองในซูดเกราะ พ่อค้าและกะลาสีเรือจากเวนิสและเจนัว และชาวเมืองจำนวนมาก มารวมตัวกันเบื้องหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าเตรียมอุทิศชีวิตให้กับการต่อสู้ละเลยเลือดครั้งสุดท้าย

ฟรานซัวร์ู้ดีว่าจะปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไปไม่ได้ บางทีเฮเลนาอาจจะจะเป็นเพียงจอมหลอกลวง นางไม่ได้มีเวทมนตร์จริงๆ นี่เป็นเรื่องดี แต่ขณะเดียวกันเขาก็ต้องเผชิญกับภัยอันใหญ่หลวง ถ้านางมีเวทมนตร์จริงและได้ไปหาศัตรูแล้วและรับคำสั่งจากพวกออตโตมานมาอีกที่ ไบแซนไทน์ซึ่งกำลังจะถึงกาลอวสานคงไม่สามารถสนองอะไรให้นาง ความปรารถนาที่จะเป็นนักบุญคงไม่อาจเป็นจริง คริสตจักรอโรโตคอกซ์และคาทอลิกคงไม่ยอมให้โสเภณีและแม่มดเป็นนักบุญแน่ เป้าหมายของนางที่กลับมาอาจจะอยู่ที่จักรพรรดิหรือตัวเขาเอง ออร์บานเป็นตัวช่วยให้เห็นแล้ว (ออร์บานเป็นวิศวกรชาวฮังการี เคยสร้างปืนใหญ่ให้เมืองคอนสแตนติโนเปิล แต่การคลังของรัฐบาลไบแซนไทน์เวลานั้นว่างเปล่า ไม่สามารถจ่ายค่าจ้างอันน้อยนิดให้เขา เขาจึงไปสวมวิกตูดี้ต่อสุลต่านเมห์เหม็ดที่ 2 สร้างปืนใหญ่ขนาดมหึมาขนาดความยาว 8 เมตร เส้นผ่านศูนย์กลาง 75 เซนติเมตรสามารถยิงลูกปืนขนาด 500 กิโลกรัม ได้ไกลถึง 1 ไมล์ ประวัติศาสตร์เรียกปืนใหญ่ออร์บาน มีบทบาทมากในการโจมตีเมืองคอนสแตนติโนเปิล เป็นอาวุธเดียวที่ทำลายกำแพงเมืองอันแข็งแกร่งได้)

ผู้สะกดรอยทำตามที่มาหาอำมาตย์สั่ง โดยชักดาบออกมาแทงเฮเลนา ดาบทะลุอกอันอ่อนนุ่มของนางออกไปถูกร่องอิฐด้านหลัง ผู้สะกดรอยจะถอนดาบออกแต่ถอนไม่ได้ มือของเฮเลนาจับที่ด้ามดาบไว้ เขาไม่ยอมยกตะถึกมือ นางจึงปล่อยมือออกจากดาบ รีบหนีตามฟรานซ์และผู้ติดตามออกไป ตลอดเวลานั้นเฮเลนาไม่ได้ส่งเสียงออกมา ศีรษะของนางค่อยๆ พับลง หมอกสีเงินค่อยๆ เคลื่อนจากแสงจันทร์เข้าสู่ที่มืด บ่อมมีตสนิททันที ในบริเวณแคบๆ ที่แสงจันทร์สีขาวซีดส่องถึงนั้น เลือดเป็นสายเล็กๆ ไหลลดเลี้ยวราวกับงูสีดำ

ตอนที่ฟรานซ์เดินออกจากป้อมนั้น เสียงทั้งในและนอกเมืองเงียบไปแล้ว ความเงียบเบื้องหน้าสงครามครอบงำผืนดินและท้องทะเลเขตรอยต่อยุโรป เอเชีย จักรวรรดิโรมันตะวันออกรับการมาของรุ่งอรุณเป็นครั้งสุดท้าย

บนชั้นสองของป้อม นักมายากลหญิงที่ถูกดาบปักตรึงกับกำแพงตายแล้ว นางอาจจะเป็นนักมายากลที่แท้จริงคนเดียวในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ก่อนหน้านี้นี้ประมาณ 10 ชั่วโมง ยุคมายากลอันแสนสิ้นกัญติลง ยุคมายากลได้เริ่มขึ้น เมื่อเวลา 16.00 น. วันที่ 3 พฤษภาคม ค.ศ. 1453 เวลานั้นมีวัตถุขนาดใหญ่เข้ามาสัมผัสพื้นโลก และยุติลงเมื่อเวลา 21.00 น. วันที่ 28 พฤษภาคม ค.ศ. 1453 พอถึงตอนนั้นวัตถุนั้นได้ออกไปจากโลกแล้ว กินเวลา 25 วัน 5 ชั่วโมง หลังจากนั้นโลกก็กลับคืนสู่วงโคจรปกติ

พลบค่ำวันที่ 29 เมืองคอนสแตนติโนเปิลล่มสลาย

ขณะที่การต่อสู้กำลังดำเนินไปอย่างดุเดือดจนใกล้จะถึงจุดจบนั้น จักรพรรดิคอนสแตนตินที่ 11 ได้เผชิญหน้ากับกองทัพออตโตมานที่กรูเข้ามา พระองค์ทรงร้องตะโกนขึ้น “ไม่มีชาวคริสต์หน้าไหนมาบั่นหัวข้าสักคนเลยหรือ” จากนั้นทรงถอดฉลองพระองค์ขึ้นนอกสีมวงออก แล้วทรงชักดาบพุ่งเข้าใส่ข้าศึก เสื้อเกราะสีเงินของพระองค์ส่องประกายวิบวับราวกับแผ่นดีบุกที่ถูกโยนลงไปใต้น้ำกรด กำมะถันสีแดงคล้ำแล้วระเหยไปทันทีอย่างไร้ร่องรอย

ความหมายด้านประวัติศาสตร์แห่งการล่มสลายของคอนสแตนติโนเปิล ปรากฏให้เห็นหลังจากผ่านไปนาน เมื่อเกิดเหตุการณ์นี้ก่อนอื่นสิ่งที่คุณคนคิดก็คือ ในที่สุดอาณาจักรโรมันก็ล่มสลายลงอย่างสิ้นเชิง ไบแซนไทน์คือรอยลัทธิของโรมันโบราณที่ลากยาวถึงพันปี แม้จะเคยรุ่งโรจน์ แต่สุดท้ายก็เหมือนหยดน้ำที่ระเหยท่ามกลางแดดคล้ำ เวลานั้นชาวโรมันผิวปากในโรงอาบน้ำสวยหรู คิดว่า จักรวรรดิของตนก็ไม่ต่างจากสระน้ำที่รองรับร่าง และตั้งอยู่บนหินแกรนิตก้อนใหญ่ ซึ่งจะคงอยู่ชั่ววันรินดริ์

เวลานี้เป็นที่รู้กันแล้วว่าไม่มีงานเลี้ยงที่ไม่เลิกรา ทุกสิ่งทุกอย่างมีจุดจบ

ปีที่ 1 ยุควิกฤต ทางเลือกของชีวิต

หยางตงอยากเอาชีวิตรอด แต่เธอรู้อาชีพไม่มีความหวัง

เธอยืนอยู่บนตาดฟ้าชั้นบนสุดของศูนย์ควบคุม ก็มองเครื่องเร่งอนุภาค ที่หยุดทำงานแล้ว เครื่องนี้ยาว 20 กิโลเมตร มองจากมุมสูงจึงจะเห็นครบถ้วน เครื่องไม่ได้สร้างในอุโมงค์ใต้ดินเหมือนที่เคยทำ แต่ตั้งอยู่บนที่อดินบนพื้น มองดูคล้ายกับจุดจบประโยชน์ขนาดใหญ่กลางแสงสายัณห์

เป็นจุดจบของอะไร หวังว่าคงเป็นแค่เรื่องฟิสิกส์

เมื่อก่อนหยางตงมีความคิดพื้นฐานอย่างหนึ่งว่า แม้ชีวิตและโลกไม่สวยงามนัก แต่มองภาพรวมระดับไมโครและมาโครยังเข้ากันได้อย่างสมบูรณ์ โลกในชีวิตประจำวันเป็นเหมือนฟองที่ลอยอยู่เหนือผิวน้ำมหาสมุทรอันดงาม เวลานี้ดูแล้วโลกชีวิตประจำวันกลายเป็นเปลือกแสนสวยระดับไมโครภายในและระดับมาโครภายนอกช่างสับสนน่าเกลียดน่ากลัวจริงๆ

ความจริงแล้วเธอไม่คิดเรื่องนี้ก็ได้ ไม่มีฟิสิกส์เธอก็สามารถมีชีวิตต่อไป เธออาจจะเลือกอาชีพที่ไม่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีฟิสิกส์ แต่งานมีลูก ใช้ชีวิตอย่างสงบ ไปตลอดเหมือนผู้หญิงคนหนึ่ง แน่ใจว่าสำหรับเธอแล้วนี่เป็นชีวิตเพียงครั้งเดียว

อีกเรื่องหนึ่งคือเรื่องของแม่ หยางตงบังเอิญพบว่าข้อมูลในคอมพิวเตอร์ของแม่มีการใส่รหัสซับซ้อนระดับสูง ทำให้เธอยังอยากรู้ หลังจากถอดรหัสแล้ว เธอก็เห็นข้อมูลที่แม่เพียงแต่ลบทิ้งโดยไม่ได้ใช้โปรแกรมลบไฟล์ถาวร แม่ก็เหมือนผู้สูงอายุที่ไม่คุ้นกับการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ไม่รู้ว่าสามารถกู้ข้อมูลในฮาร์ดดิสก์ได้อย่างง่ายดาย หยางตงทำเรื่องที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อแม่เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เกิด คือกู้ข้อมูลที่ถูกลบ ข้อมูลมีขนาดใหญ่มาก เธอใช้เวลาอ่านหลายวัน ได้รู้ความลับของแม่กับโลกซานถี้

หยางตงตกใจแทบล้มทั้งยืน แม่ที่เธอผูกพันมาตลอดความจริงเป็นอีกคนหนึ่ง และเป็นคนจำพวกที่เมื่อก่อนเธอไม่กล้าคิดว่าจะมีอยู่ในโลก เธอไม่กล้าถามแม่ ไม่มีวัน เพราะถ้าถามแม่ก็จะกลายเป็นอีกคนหนึ่งตลอดกาล แต่ถ้าให้แม่รักษาความลับของแม่ไว้ โดยหยางตงสร้างทำเป็นว่าแม่ยังคงเป็นแม่คนเดิม ชีวิตก็จะดำเนินต่อไป แน่ใจว่าสำหรับหยางตงแล้วชีวิตเช่นนี้เป็นเพียงครั้งเดียว

การมีชีวิตเพียงครั้งเดียวความจริงก็ไม่มีอะไร เท่าที่เธอสังเกต คนรอบข้างส่วนหนึ่งก็มีชีวิตเพียงครั้งเดียว แค่รู้จักลืมและปรับตัว ชีวิตครั้งเดียวก็ยังสามารถอยู่ได้อย่างสงบหรือมีความสุขมาก

แต่เมื่อสองเรื่องมารวมกันหมายถึงหนึ่งชีวิต

หยางตงจับลูกกรงบนดาตฟ้า มองลึกลงไปได้ตึก ด้วยความรู้สึกลัวระคน ทำท่าย เธอสัมผัสได้ว่าลูกกรงที่รับน้ำหนักเธอสั่นกะทันหัน จึงผละออกเหมือนถูกไฟช็อต เธอไม่กล้าอยู่ที่นี่ต่อ จึงหันหลังเดินเข้าไปในห้องโถงด้านในสุด

ที่นี่มีเครื่องเทอมินัลของซูเปอร์คอมพิวเตอร์หลายเครื่อง ซูเปอร์คอมพิวเตอร์เครื่องนี้ไม่ได้เชื่อมต่อกับเครื่องเร่งอนุภาค ใช้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อหลายวันก่อนเครื่องเทอมินัลทั้งหมดปิดการทำงาน ตอนนี้มีบางเครื่อง

เริ่มเปิดใช้ ทำให้หยางตงรู้สึกสบายใจขึ้น แต่เธอรู้ว่าเวลานี้เครื่องเทอมินัลของที่นี่ ไม่เกี่ยวข้องกับเครื่องเร่งอนุภาค ซูเปอร์คอมพิวเตอร์ถูกนำไปใช้กับการทดลองอื่น

ห้องโถงมีเพียงเด็กหนุ่มคนหนึ่ง พอเขาเห็นหยางตงก็รีบลุกขึ้นยืน เขาสวมแว่นตาขอบกว้างสีเขียวสดดูแปลกตา หยางตงบอกว่าเธอมาเอาของบางอย่างที่นี่ พอเขารู้ว่าเธอเป็นใครแว่นตาสีเขียวก็กระตือรือร้นขึ้นมา บอกเธอเรื่องโครงการที่กำลังดำเนินงานในซูเปอร์คอมพิวเตอร์

นี่คือโมเดลคณิตศาสตร์เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของโลก ใช้แสดงการเปลี่ยนแปลงของผิวโลกในอดีตและอนาคต แตกต่างจากโครงการที่เคยทำ โดยเป็นโมเดลที่รวบรวมทั้งชีววิทยา ธรณีวิทยา บรรยากาศศาสตร์ สมุทรศาสตร์ และงานศึกษาด้านอื่น แว่นตาสีเขียวยังเปิดอีกหลายจอให้หยางตงดู ทำให้เธอเห็นตารางและกราฟซึ่งแตกต่างจากเมื่อก่อน ทั้งหมดเป็นภาพสีสดใส เหมือนพื้นดินและมหาสมุทรที่มองในมุมสูง

แว่นตาสีเขียวขยับเมาส์อย่างคล่องแคล่วดึงภาพเข้ามาใกล้ ปรับความคมชัดจนเห็นเป็นป่าหรือแม่น้ำ หยางตงสัมผัสถึงธรรมชาติที่เข้ามาแทนข้อมูลตัวเลข และหลักทฤษฎีซึ่งเคยยึดครองอย่างสมบูรณ์ ทำให้เธอรู้สึกเหมือนหลุดออกจากที่คุมขัง

พอฟังแว่นตาสีเขียวแนะนำเสร็จหยางตงก็หยิบของแล้วบอกลาเตรียมออกไป ขณะที่เธอหันหลังจากเดินออกประตูก็รู้สึกที่แว่นตาสีเขียวยังจ้องเธออยู่ เธอคุ้นเคยกับสายตาแบบนี้ของผู้ชายและไม่รู้สึกรังเกียจ แต่รู้สึกสบายเหมือนได้รับแสงแดด จู๋ๆ เธอก็อยากพูดคุยกับเขาจึงหยุดเดินแล้วหันไปหา

“คุณเชื่อว่าพระเจ้ามีจริงหรือไม่”

พอพูดออกมาแล้วหยางตงเองก็ประหลาดใจ แต่เมื่อนึกถึงว่าในนี้กำลังสร้างโมเดลอยู่ คำถามนี้ไม่ถือว่าแปลก เธอจึงสบายใจขึ้น

แว่นตาสีเขียวก็ตกใจกับคำถามนี้ เขาอ้าปากค้างอยู่ครู่ใหญ่แล้วจึงถามอย่างระแວดระวัง “พระเจ้าแบบไหนหรือ”

“ก็พระเจ้านั่นแหละ” หยางตงพูดง่ายๆ ความรู้สึกเหนื่อยล้าซึ่งกด
ทุกอย่างลงเริ่มปรากฏขึ้นอีก เธอไม่มีกะจิตกะใจจะอธิบายเพิ่ม

“ผมไม่เชื่อ”

“แต่” หยางตงชี้ไปที่ภาพของพื้นดินและมหาสมุทรบนจอ “สภาพแวดล้อม
ที่สิ่งมีชีวิตดำรงอยู่ได้ ต้องมีค่าตัวเลขที่เข้มงวดมาก อย่างเช่นน้ำในสถานะ
ของเหลว ขอบเขตของอุณหภูมิจำกัดมาก ในแง่ของจักรวาลวิทยาก็เหมือนกัน
ถ้าค่าตัวเลขของบิกแบงเบี่ยงเบนไปเพียงเล็กน้อยก็ไม่เกิดโลหะหนัก และไม่เกิด
สิ่งมีชีวิต แสดงถึงการออกแบบอย่างชาญฉลาดไม่ใช่หรือ”

แวนดาซีเซียวสั่นหัว “เรื่องบิกแบงผมไม่เข้าใจ แต่เรื่องสภาพแวดล้อม
ของสิ่งมีชีวิตในโลก ไม่ใช่อย่างนี้แน่ โลกให้กำเนิดชีวิต ชีวิตเปลี่ยนแปลงโลก
เวลานี้สภาพแวดล้อมของโลกความจริงแล้วเป็นผลจากการกระทำต่อกันของ
โลกกับชีวิต” แวนดาซีเซียวครุ่นคิดแล้วคลิกเมาส์ “ผมจะลองสร้างแบบจำลองดู”
เขาเลือกเพจหนึ่งออกมาจากหน้าจอ เป็นหน้าต่างซึ่งเต็มไปด้วยตัวเลขอ้างอิง
นำปวดเศียรเวียนเกล้า แต่พอเขาลบข้อความบนสุดออก หน้าต่างก็ว่างเปล่า
“ผมจะเอาสิ่งมีชีวิตออกไปก่อน ดูซิว่าโลกในสภาวะที่ไร้ชีวิตพอถึงตอนนี้
จะเป็นอย่างไร ดูภาพหยาบๆ จะได้ไม่เสียเวลามากเกินไป”

หยางตงมองผ่านจอเครื่องเทอร์มินัล เห็นซูเปอร์คอมพิวเตอร์เริ่มประมวลผล
คอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่นี้เปลืองไฟมาก ใช้ไฟฟ้าพอๆ กับอำเภอขนาดเล็ก แต่
เธอไม่ได้ห้ามแวนดาซีเซียว

บนจอปรากฏภาพดาวเคราะห์ที่เพิ่งถือกำเนิดเปลือกนอกร้อนแดง
เหมือนถ่านที่เพิ่งออกจากเตา เวลาผ่านไปตามยุคทางธรณีวิทยา และดาวเคราะห์
ค่อยๆ เย็นลง สีสั่นลวดลายของเปลือกนอกลเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ ต่อเนื่อง
เหมือนถูกสะกดจิต ผ่านไปสองสามนาทีจึงมีดาวเคราะห์สีเหลืองส้มปรากฏ
บนจอแสดงว่าแบบจำลองสร้างเสร็จแล้ว

“นี่เป็นการคำนวณคร่าวๆ ถ้าจะให้ละเอียดต้องใช้เวลา 1 เดือน”

แวนตาซีชีเยวบอกพร้อมกัปลื่อนเคอเซอร์เมาส์จากห้องฟ้มาที่พื้นผิวของดาวเคราะห์ จากทะเลทรายเว้งว่างมายังกลุ่มยอดเขาสูงรูปร่างประหลาดเหมือนสายักษ์ จากนั้นก็เลื่อนผ่านเหวลึกและแอ่งรูปกระทะที่เกิดจากอุกกาบาต

“นี่เป็นที่ไหน” หยางตงถามอย่างงุนงง

“โลกไง ถ้าไม่มีสิ่งมีชีวิต พอถึงตอนนี้โลกจะเปลี่ยนไปจนมีพื้นผิวอย่างนี้”

“แล้ว...ทะเลล่ะ”

“ไม่มีทะเล ไม่มีแม่น้ำ แห่งหมด”

“หมายความว่าถ้าไม่มีสิ่งมีชีวิต โลกก็ไม่มีน้ำในสถานะของเหลวนี้หรือ”

“สภาพที่เป็นจริงอาจจะน่ากลัวกว่านี้ นี่เป็นเพียงแบบจำลองคร่าวๆ แต่ให้คุณเห็นว่าสิ่งมีชีวิตมีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมมากแค่ไหน”

“แต่ว่า...”

“คุณคิดว่าสิ่งมีชีวิตเป็นเพียงสิ่งเปราะบางอ่อนน้มีกระจัดกระจายบนผิวโลกเป็นชั้นเล็กๆ ไซ้ใหม่”

“ก็ใช่ะสิ”

“แสดงว่าคุณมองข้ามพลังของเวลา มดฝูงหนึ่งชนทรายขนาดเท่าเม็ดข้าวสาร ถ้าใช้เวลาพันล้านปี มันสามารถย้ายภูเขาได้ ขอแต่ให้มีเวลา สิ่งมีชีวิตแข็งแกร่งกว่าหินและโลหะ มีพลังกว่าพายุและภูเขาไฟ”

“แต่ภูเขาเกิดขึ้นเพราะพลังทางธรณีวิทยาไม่ใช่หรือ”

“ไม่แน่ สิ่งมีชีวิตอาจจะสร้างภูเขาไม่ได้ แต่สามารถเปลี่ยนทิศทางของภูเขาได้ ตัวอย่างเช่นมีภูเขาสามลูก สองลูกแรกมีต้นไม้ อีกลูกหนึ่งที่ไม่มีต้นไม้กี้ถูกลมกัดกร่อนจนราบเรียบอย่างรวดเร็ว รวดเร็วนี้หมายถึงประมาณสิบล้านปี แต่ในทางธรณีวิทยาไม่ถือว่ายาวนาน”

“ถ้างั้นทะเลหายไปได้อย่างไร”

“เรื่องนี้ต้องดูบันทึกกระบวนการสร้างแบบจำลองยุ่งยากมาก แต่พอจะคาดเดาได้ พี่ช สัตว์และแบคทีเรีย ล้วนมีบทบาทสำคัญในการสร้างบรรยากาศ

ทุกวันนี้ ถ้าไม่มีสิ่งมีชีวิต ชั้นบรรยากาศเวลานี้จะมีส่วนประกอบต่างออกไป คงไม่สามารถกันแสงอัลตราไวโอเล็ตและลมสุริยะ น้ำทะเลจะระเหย ชั้นบรรยากาศโลกจะล้อมรอบด้วยไอน้ำเหมือนดาวศุกร์ น้ำจะระเหยจากชั้นเหนือสุดของบรรยากาศไปสู่อวกาศ ผ่านไปหลายพันล้านปีโลกก็จะแห้งเหือด”

หยางตงไม่กล้าพูดต่อ ได้แต่มองดูโลกสีเหลืองส้มแห้งแล้ง

“ถ้าชั้นโลกเวลานี้อาศัยสิ่งมีชีวิตสร้างความสมบูรณ์ให้ตัวเอง ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับพระเจ้า” แวนดาซีเซียวกำทำกอดจอภาพ แสดงความพอใจในฝีปากของตนเองเมื่อครู่

สภาพจิตใจของหยางตง เดิมทีเธอไม่มีใจจะพูดคุยหรือมองเรื่องนี้ แต่พอแวนดาซีเซียวกเลือกโหมตเอาสิ่งมีชีวิตออกจากแบบจำลอง จู่ๆ เธอก็เกิดความคิดอย่างหนึ่ง ในที่สุดเธอก็ถามคำถามที่น่ากลัวออกมา

“แล้วจักรวาลล่ะ”

“จักรวาลหรือ จักรวาลทำไมหรือ” แวนดาซีเซียวกำลังปิดแบบจำลองถามอย่างงุนงง

“ถ้ามีแบบจำลองทางคณิตศาสตร์สำหรับจักรวาล แล้วทำเหมือนเมื่อกี้คือเลือกโหมตเอาสิ่งมีชีวิตออก จักรวาลจะเป็นยังไง”

“แน่นอนก็ยังเป็นอยู่ที่เป็นอยู่ ถ้าผลถูกต้องนะ เมื่อกี้ผมบอกแล้วว่าชีวิตเปลี่ยนแปลงโลกจำกัดเฉพาะกับโลกเท่านั้น ส่วนจักรวาลถึงจะได้รับผลกระทบแต่ก็น้อยมาก ผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงแทบไม่ต้องนึกถึงเลย”

หยางตงอยากพูดอะไรบางอย่างแต่ไม่ได้พูด เธอบอกลาแวนดาซีเซียวกอีกครั้ง พยายามยิ้มขอบคุณเขา เธอมาที่นอกตึก แหงนหน้ามองดูท้องฟ้าซึ่งเริ่มปรากฏดาว

จากข้อมูลของแม่ทำให้รู้ว่าจักรวาลมีสิ่งมีชีวิตอยู่ไม่น้อย จักรวาลแอดเหลือเกิน

ถ้าเช่นนั้นเวลานี้จักรวาลถูกสิ่งมีชีวิตเปลี่ยนไปมากเท่าไร เปลี่ยนแปลงไป

ถึงขั้นไหน

คำถามหลังทำให้หยางตงหวาดกลัว

เธอรู้ตัวว่าเธอไม่อาจช่วยชีวิตตนเองได้ จึงหยุดคิด พยายามเปลี่ยนความคิด ให้กลายเป็นพื้นที่ว่างสีดำ แต่ก็ยังคงมีคำถามสุดท้ายที่ยังค้างคาอยู่ในจิตสำนึก อย่างตึงตัน

ธรรมชาติเป็นธรรมชาติจริงหรือ

ปีที่ 4 ยุควิฤต อวินเทียนหมิง

วันนี้หมอจางมาตรวจที่ห้องผู้ป่วย ตอนออกไปได้ทิ้งหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งไว้ให้อวินเทียนหมิง บอกว่าอยู่โรงพยาบาลมานาน ควรจะรับรู้เรื่องภายนอกบ้าง อวินเทียนหมิงประหลาดใจเล็กน้อย เพราะในโรงพยาบาลมีโทรทัศน์ เขารู้สึก ลึกลับๆ ว่าหมอจางทำอย่างนี้คงมีจุดหมายอื่น

สิ่งแรกที่อวินเทียนหมิงรู้จากหนังสือพิมพ์ก็คือ เรื่องราวเกี่ยวกับซานถี้ และองค์กรซานถี้โลกไม่ได้โจษจันกันทั่วไปเหมือนก่อนที่เขาเข้าโรงพยาบาล ในที่สุดก็มีข่าวเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับวิฤตบ้าง สัญชาตญาณของมนุษย์ที่มักจะลึ้มเมื่อเหตุการณ์ผ่านไปเริ่มจะเป็นจริง เหตุการณ์ที่ผ่านพ้นไปสี่ศตวรรษเริ่มหลีกทางให้กับชีวิตใหม่ยุคนี้ ไม่ใช่เรื่องแปลก เขานึกถึงว่าเมื่อสี่ศตวรรษก่อนเป็นช่วงที่เงินอยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์หมิง ดูเหมือนตอนนั้นหนูเอ้อฮาชื่อเพ็งก่อตั้งจักรวรรดิเงินยุคหลัง ในตะวันตกยุคมีดเพ็งสิ้นสุด เครื่องจักรไอน้ำต้องรออีก

ร้อยกว่าปีจึงถือกำเนิด อยากให้ไฟฟ้ายังต้องรออีก 300 ปี เวลานั้นถ้ามีคน
วิตกกับเรื่องอนาคตอีก 400 ปีข้างหน้า ก็เป็นเรื่องตลกทำนองเดียวกับการวิตก
แทนคนโบราณ

ส่วนตัวเขานั้น ถ้าดูจากอาการของโรคที่ทรุดลงเรื่อยๆ เขาไม่ต้องวิตก
เรื่องของปีหน้าแล้ว

มีข่าวหนึ่งที่เขาสนใจ แม้ไม่ได้พาดหัวตัวใหญ่ แต่ก็สะดุดตา

การประชุมวิสามัญคณะกรรมการสภาประชาชนครั้งที่ 3 ผ่านมติกฎหมาย
การุณยฆาต

เรื่องนี้มีอะไรแปลกๆ การประชุมวิสามัญครั้งนี้ดำเนินการเพื่อร่างกฎหมาย
เกี่ยวกับวิกฤตการณ์ชาติ และเรื่องนี้ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับวิกฤต

หมออาจอยากให้เขาอ่านข่าวนี้หรือ

อาการไออย่างรุนแรงทำให้เขาวางหนังสือพิมพ์ลง แล้วเริ่มหลับอย่างยากเย็น
วันรุ่งขึ้นมีรายงานข่าวโทรทัศน์เกี่ยวกับกฎหมายการุณยฆาตและการ
สัมภาษณ์ แต่ไม่มีอะไรน่าสนใจ คนทั่วไปไม่ค่อยใส่ใจ

คืนนี้อาการไอและหายใจลำบาก รวมทั้งคลื่นไส้อ่อนเพลียจากการทำเคมี
บำบัด ทำให้อวิ้นเทียนหมิงนอนไม่หลับ เหล่าหลี่ผู้ป่วยซึ่งอยู่เตียงข้างๆ ถือโอกาส
มานั่งที่ขอบเตียงเขาขณะช่วยหยิบที่ออกซิเจน พอมั่นใจว่าผู้ป่วยอีกสองคน
ในห้องเดียวกันหลับไปแล้ว เหล่าหลี่ก็กระซิบถามอวิ้นเทียนหมิง “เสียอวิ้น ผม
อยากจะไปก่อน”

“ออกโรงพยาบาลหรือ”

“เปล่า การุณย์”

หลังจากนั้นเวลาใครพูดถึงเรื่องนี้ก็จะตัดพยางค์สุดท้ายออก

“ทำไมคิดอย่างนี้ ลูกๆ ก็ดูแลคุณดี...” อวิ้นเทียนหมิงนั่งตัวตรงแล้วพูด

“เพราะอย่างนี้แหละถึงได้คิด ขึ้นชื่อไปอีก ลูกๆ คงต้องขายบ้าน สุดท้าย
ก็รักษาไม่ได้อยู่ดี ผมว่ายังไงก็ต้องรับผิดชอบลูกหลาน”

ดูเหมือนว่าเหล่าหมีจะรู้ว่าเอาเรื่องนี้มาพูดกับอวินเทียนหมิงไม่ค่อย
เหมาะ จึงบีบแขนเขาอย่างเสียบๆ แล้วกลับไปแต่เพียงของตนเอง

อวินเทียนหมิงมองดูเงาต้นไม้จากโคมไฟริมทางที่พลัวไหวบนม่าน แล้ว
ค่อยๆ กลับไป นี่เป็นครั้งแรกหลังจากป่วยที่เขาได้หลับอย่างสงบ ในฝันเขานั่ง
บนเรือเล็กไม่มีพาย เรือพับจากกระดาษสีขาว ลอยบนผิวน้ำที่เรียบสงบ ท้องฟ้า
เป็นสีเทาเข้มมัวซัว ฝนตกโปรยปรายเย็นฉ่ำ ดูเหมือนว่าฝนไม่ได้ตกลงบนผิวน้ำ
น้ำยังคงเรียบเหมือนกระจกใรรีวคลื่น ผิวน้ำโดยรอบถูกคลื่นเข้าไปในสีเทา มอง
ไม่เห็นฝั่ง มองไม่เห็นรอยต่อระหว่างฟ้ากับน้ำ...ตื่นขึ้นมาตอนเช้าพอนึกถึงความฝัน
อวินเทียนหมิงก็รู้สึกประหลาดใจ ในฝันเขามั่นใจว่าที่นั่นมีฝนตกโปรยปราย
ตลอดกาล ที่นั่นผิวน้ำไม่มีริ้วคลื่นตลอดกาล ที่นั่นท้องฟ้าเป็นสีเทาเข้มตลอดกาล

การุณย์ของเหล่าหมีกำลังดำเนินการอยู่ คำว่า ‘ดำเนินการ’ ที่เขียนในข่าวนี้
เป็นศัพท์ที่ผ่านการเลือกเฟ้นแล้ว จะใช้ ‘ปฏิบัติการ’ ก็ไม่ถูก จะใช้ ‘ลงมือ’ ก็
ไม่ใช่ จะใช้ ‘สำเร็จ’ ก็จะไม่มีความหมายว่าต้องตายแน่ๆ แต่ไม่ค่อยถูกต้องนัก
สำหรับขั้นตอนการการุณย์

หมอจางมาหาอวินเทียนเหวิน ถามเขาว่าถ้าสภาพร่างกายยังพอไหว จะ
ไปร่วมพิธีการุณย์ของเหล่าหมีได้หรือไม่ หมอจางรีบอธิบายเพิ่มว่านี่เป็นการการุณย์
ครั้งแรกของเมือง มีตัวแทนฝ่ายต่างๆ เข้าร่วม ในจำนวนนี้ต้องมีตัวแทนผู้ป่วย
ด้วย ไม่ได้คิดเป็นอย่างอื่น แต่อวินเทียนหมิงกลับรู้สึกว่คำขอรื่องนี้มีความหมายอื่น
เนื่องจากหมอจางดูแลเอาใจใส่ตัวเขาตลอด เขาจึงรับปาก จากนั้นจู่ๆ เขาก็
รู้สึกว่าคั่นหน้าคั่นตากับหมอจาง ชื่อก็คั่น แต่นึกไม่ออก เมื่อก่อนไม่ได้รู้สึกอย่างนี้
ก็เพราะเวลาพูดคุยกันมักจะเป็นเรื่องของอาการป่วยกับการรักษา การพูดคุย
ของหมอเวลาตรวจรักษากับเวลาอื่นไม่ค่อยเหมือนกัน

ตอนที่เหล่าหมีทำการุณย์นั้นไม่มีญาติมาร่วมพิธีแม้แต่คนเดียว เขาปกปิด
ญาติๆ รอให้เรียบร้อยก่อนค่อยให้ฝ่ายปกครองของเมือง (ไม่ใช่โรงพยาบาล)

แจ้ง กฎหมายอนุญาตให้ทำการรณยฆาตได้ ผู้สื่อข่าวหลายคนมาสัมภาษณ์ แต่ส่วนใหญ่ถูกกันไว้ข้างนอก การการรณยฆาตดำเนินการที่ห้องไอซียูของโรงพยาบาล ที่มีกระจกเงาด้านเดียวตั้งพื้น บุคคลที่เกี่ยวข้องสามารถมองเห็นได้จากด้านหนึ่ง แต่ตัวผู้ป่วยมองไม่เห็น

หลังจากอวินเทียนหมิงเข้าไปในห้อง เขาก็เบียดบรรดาบุคคลฝ่ายต่างๆ ไปยืนที่หน้ากระจกเงาด้านเดียว ทันทีที่อวินเทียนหมิงเห็นห้องการรณยฆาต ความรู้สึกหวาดกลัวและคลื่นไส้ก็เกิดขึ้นคละเคล้ากันจนเกือบอาเจียน ทางโรงพยาบาลมีเจตนาดี เพื่อบุคคลธรรมดาจึงตกแต่งห้องไอซียูใหม่ เปลี่ยนมาหน้าต่างให้สวยขึ้น เอาดอกไม้สดมาตั้งและที่ผนังเต็มไปด้วยภาพรูปหัวใจสีชมพู แต่กลับให้ผลตรงกันข้าม เหมือนแต่งหลุมศพให้เป็นห้องหอ ยิ่งทำให้เกิดความรู้สึกประหลาดนอกเหนือจากความรู้สึกกลัวความตาย

เหล่าหลีนอนอยู่บนเตียงตรงกลาง ท่าทางสงบ อวินเทียนหมิงนึกถึงว่า เขากับเหล่าหลียังไม่ได้รำลึกกัน ในใจเขารู้สึกเศร้า เจ้าหน้าที่ฝ่ายกฎหมายสองคน เข้าไปดำเนินการด้านเอกสาร เหล่าหลีเซ็นชื่อในเอกสาร พอเจ้าหน้าที่ฝ่ายกฎหมาย ออกมาก็มีอีกคนหนึ่งเข้าไปอธิบายขั้นตอนการทำท้ายสุด คนนี้สวมเสื้อกาวน์สีขาว ไม่รู้ว่าเป็นหมอหรือไม่ ชั้นแรกเขาชี้ไปที่จอข้างเตียงแล้วถามเหล่าหลีว่าเห็นตัวหนังสือบนจอชัดเจนหรือไม่ พอเหล่าหลีตอบว่าเห็น เขาก็ให้เหล่าหลีลองดูว่าใช้มือขวาคคลิกเมาส์ข้างเตียงเพื่อกดปุ่มบนจอได้หรือไม่ และยังกำชับว่าถ้าคลิกไม่ถนัดก็สามารถใช้วิธีอื่น เหล่าหลีทดลองดูก็ใช้ได้ พอถึงตอนนี้อวินเทียนหมิงจึงนึกออกว่าเหล่าหลีเคยบอกว่าไม่เคยใช้คอมพิวเตอร์ เวลาเบิกเงินจึงต้องไปยื่นรอกิวที่ธนาคาร นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เหล่าหลีใช้เมาส์ จากนั้นคนสวมเสื้อกาวน์ก็บอกเหล่าหลีว่าบนจอมีคำถาม และจะปรากฏซ้ำ 5 ครั้ง ใต้คำถามมีคำตอบให้เลือก 6 ข้อ ตั้งแต่ 0-5 แต่ทุกครั้งถ้าเหล่าหลีมั่นใจก็ตอบโดยเลื่อนเคอร์เซอร์เมาส์ไปที่เลขตัวใดตัวหนึ่งในจำนวน 1-5 การทำอย่างนี้โดยไม่ใช้วิธีปุ่ม 'ใช่' หรือ 'ไม่ใช่' ก็เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ป่วยกดปุ่มใดปุ่มหนึ่งซ้ำในขณะที่ไม่รู้ตัว ถ้าปฏิเสธก็

ให้กดที่ 0 แล้วการดำเนินการการรณยฆาตจะยุติทันที พยาบาลคนหนึ่งถือเข็มฉีดยาเดินเข้ามาฉีดยาที่แขนซ้ายของเหล่าหลี่ เข็มนี้ต่อเข้ากับสายยางและเครื่องฉีดยาอัตโนมัติขนาดเท่าโน้ตบุ๊ก ก่อนหน้านั้นผู้ดำเนินการหยิบของอย่างหนึ่งออกมาเปิดที่ละชั้น เป็นหลอดแก้วเล็กๆ ในนั้นมีของเหลวสีเหลืองอ่อน เขาเอาหลอดแก้วใส่ไว้ในเครื่องฉีดยา จากนั้นก็เดินออกไปกับพยาบาล ในห้องการรณยฆาตจึงเหลือแต่เหล่าหลี่คนเดียว การการรณยฆาตเริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว บนจอปรากฏคำถามขึ้น พร้อมกับเสียงอ่านอ่อนหวาน

คุณต้องการยุติชีวิตของตนเองใช่หรือไม่ ถ้าใช่กรุณากด 3 ถ้าไม่ใช่กรุณากด 0

เหล่าหลี่กด 3

คุณต้องการยุติชีวิตของตนเองใช่หรือไม่ ถ้าใช่กรุณากด 5 ถ้าไม่ใช่กรุณากด 0

เหล่าหลี่กด 5

จากนั้นคำถามก็ปรากฏซ้ำอีก 2 ครั้ง ครั้งแรกกด 1 ครั้งต่อมากด 2 เหล่าหลี่ก็กดตามนั้น

คุณต้องการยุติชีวิตของตนเองใช่หรือไม่ นี่เป็นการถามครั้งสุดท้าย ถ้าใช่กรุณากด 4 ถ้าไม่ใช่กรุณากด 0

จู่ๆ ความรู้สึกเศร้าก็เข้ามาเกาะกุมความคิดของอวิ้นเทียนหมิง จนเขาเกือบเป็นลม ตอนที่แม่ของเขาเสียชีวิต เขาไม่รู้สึกรเศร้าสุดขีดเหมือนเวลานี้ เขาอยากตะโกนบอกให้เหล่าหลี่กด 0 อยากทุบกระจก อยากฆ่าผู้หญิงเจ้าของเสียงหวานนั้น

แต่เหล่าหลี่กด 4

เครื่องฉีดยาปฏิบัติการอย่างไร้รู้สึกรอ อวิ้นเทียนหมิงเห็นของเหลวสีเหลืองอ่อนในหลอดแก้วลดลงอย่างรวดเร็วแล้วหมดไปในที่สุด ตลอดเวลานี้เหล่าหลี่ไม่ได้ขยับตัว เขาปิดเปลือกตาเหมือนหลับอย่างสงบ

คนรอบข้างแยกย้ายกันไป อวินเทียนหมิงยังคงยืนเกาะกระจกไม่ขยับเขยื้อน เขาไม่ได้มองร่างที่ไร้ชีวิต แต่เบิ่งตากว้างมองไม่เห็นอะไรเลย

“ไม่เจ็บปวดสักนิด” หมอจางพูดขึ้นเบาๆ เหมือนยุบิบินข้างหู อวินเทียนหมิง ยังรู้สึกว่ามีมือหนึ่งจับที่ไหล่ซ้ายของเขา “ยาที่ใช้ฉีดมีบาร์บิบูเรท ยาคลายกล้ามเนื้อ และแคลเซียมคลอไรด์เข้มข้นปริมาณมาก บาร์บิบูเรทจะออกฤทธิ์ก่อน ทำให้ผู้ป่วย หลับลึก ยาคลายกล้ามเนื้อทำให้หยุดหายใจ แคลเซียมคลอไรด์ทำให้หัวใจหยุดเต้น ทั้งหมดนี้ใช้เวลา 20 กว่าวินาที”

หมอจางเอามือวางบนไหล่ของอวินเทียนหมิงครู่หนึ่ง จากนั้นก็ได้ยินเสียง ฝีเท้าก้าวออกไปเบาๆ อวินเทียนหมิงไม่ได้หันไปมอง แต่นึกถึงใบหน้าของหมอจาง จู่ๆ เขาก็จำได้ว่าเป็นใคร

“หมอจาง” อวินเทียนหมิงร้องออกมาเบาๆ เจ้าของฝีเท้านั้นชะงักแต่ไม่ได้หันมา “คุณรู้จักพี่สาวผมไหม”

ครู่หนึ่งจึงมีคำตอบ “อ้อ รู้จัก เป็นเพื่อนนักเรียนมัธยมปลาย ตอนคุณ เป็นเด็กผมเคยเจอคุณสองครั้ง”

อวินเทียนหมิงเดินออกจากตึกใหญ่ของโรงพยาบาลเหมือนหุ่นยนต์ ตอนนี้ เขาารู้แล้วว่าหมอจางทำเพื่อพี่สาว พี่สาวอยากให้ผมตาย เอ้อ อยากให้ผมทำกรณย์

อวินเทียนหมิงมักจะหวนนึกถึงตอนเป็นเด็ก นึกถึงช่วงเวลาสนุกสนาน ตอนเล่นกับพี่สาว แต่พอโตขึ้นความสัมพันธ์ระหว่างพี่สาวน้องชายก็ค่อยๆ ห่างไป ทั้งสองไม่เคยขัดแย้งอะไรกัน ไม่เคยทำร้ายกัน แต่ก็ห่างกันอย่างเลี่ยงไม่ได้ ต่างก็รู้สึกว่ามีฝ่ายแตกต่างจากตน รู้สึกว่าอีกฝ่ายดูถูกตน พี่สาวเป็นคนซื่อแต่ไม่ฉลาด ได้สามีเป็นคนซื่อแต่ไม่ฉลาดแบบเดียวกัน จึงใช้ชีวิตแบบลุ่มๆ ดอนๆ ลูกๆ โตแล้วก็ยังไม่มีเงินซื้อบ้าน ครอบครัวสามีก็ไม่มีที่อยู่เหมือนกัน เลยต้องไป อยู่ที่บ้านพ่อ ส่วนอวินเทียนหมิงก็เป็นคนแยกตัวโดดเดี่ยว การงานและชีวิตก็ไม่ สำเร็จพอๆ กับพี่สาว อยู่หอพักของบริษัทตลอด ผลักภาระการดูแลพ่อซึ่ง สุขภาพไม่ดีไปให้พี่สาว

จู่ๆ เขาก็เข้าใจความคิดของพี่สาว หลังจากที่เขาป่วย เงินประกันสุขภาพจำนวนเล็กน้อยไม่พอใช้ และโรคนี้ต้องใช้เงินมากขึ้นเรื่อยๆ พ่อต้องเอาเงินสะสมมาใช้ ตอนที่ครอบครัวพี่สาวซื้อบ้านพ่อไม่เคยช่วย ทำอย่างนี้ลำเอียงเกินไป ตอนนั้นสำหรับพี่สาวแล้วเงินที่พ่อใช้จ่ายก็คือเงินของพี่สาว และเป็นการจ่ายเพื่อรักษาอย่างไร้ความหวัง ถ้าวันเทียนหมิงทำการุณย์ พี่สาวก็จะมีเงินเก็บ เขาเองก็ไม่ต้องทรมานต่อ

ห้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆสีเทา เป็นห้องฟ้าแบบเดียวกับที่เขาฝัน อวินเทียนหมิงถอนหายใจยาวให้กับสีเทาไร้ขอบเขต

เอาละ พี่อยากให้ผมตาย ผมก็จะตาย

พอถึงตอนนี้อวินเทียนหมิงนึกถึงนิยายเรื่อง ‘คำพิพากษา’ ของฟรานซ์ คาฟคา ตัวเอกทะเลาะกับพ่อ พ่อโพล่งออกมาว่าไปตายซะ ลูกชายตอบทันทีว่าก็ได้ ผมจะไปตาย พูดยังรวดเร็วเหมือนกับบอกว่าก็ได้ผมจะไปทิ้งขยะ หรือก็ได้ผมจะไปปิดประตู จากนั้นลูกชายก็วิ่งออกจากบ้าน ข้ามถนน ขึ้นไปบนสะพาน แล้วกระโดดลงมาตาย ต่อมากาฟคาได้หวนรำลึกว่าตอนที่เขาเขียนถึงตรงนี้มีความรู้สึก ‘เหมือนสำเร็จความใคร่’ เวลานี้อวินเทียนหมิงเข้าใจกาฟคาแล้วว่าชายคนที่สวมหมวกถือกระเป๋าเอกสาร เดินบนถนนมีดสลัวในกรุงปรากอย่างเงิบๆ เมื่อร้อยกว่าปีก่อน ช่างโดดเดี่ยวเหมือนตัวเขาเหลือเกิน

พอกลับไปห้องผู้ป่วยอวินเทียนหมิงเห็นคนมารอ หูเหวินเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยนั่นเอง ตอนเรียนมหาวิทยาลัยอวินเทียนหมิงไม่มีเพื่อน หูเหวินเป็นคนที่ไม่ใกล้ชิดเขาที่สุด แต่ไม่ใช่เพราะทั้งสองมีมิตรภาพต่อกัน หูเหวินนิสัยตรงกันข้ามกับอวินเทียนหมิง เขาเป็นคนประเภทที่คุ้นเคยกับใครไปทั่ว คบคนกว้างขวาง แน่แน่นอนว่าอวินเทียนหมิงย่อมเป็นคนที่อยู่ขอบนอกสุดในแวดวงของเขา หลังสำเร็จการศึกษาทั้งสองไม่ได้ติดต่อกัน หูเหวินไม่ได้เอาดอกไม้หรืออะไรทำนองนี้มาด้วย แต่เอาของมากกล่องหนึ่งคล้ายเครื่องดื่ม

หลังจากทักทายกันสั้นๆ จู่ๆ หูเหวินก็ถามขึ้นด้วยคำถามที่ทำให้วินเทียนหมิงประหลาดใจ “จำตอนที่ไปเที่ยวซานเมืองตอนอยู่ปี 1 ได้ไหม ตอนนั้นเป็นครั้งแรกที่พวกเราไปเที่ยวด้วยกัน”

อวินเทียนหมิงจำได้แม่น ตอนนั้นเฉิงซินนั่งข้างเขาเป็นครั้งแรก คุยกับเขาเป็นครั้งแรก ความจริงแล้วถ้าหลังจากนั้นเฉิงซินไม่สนใจเขาเลยตลอด 4 ปีที่เรียนมหาวิทยาลัย เขาคงไม่กล้าเริ่มต้นคุยกับเธอ เวลานั้นเขานั่งอยู่คนเดียวมองดูผืนน้ำกว้างใหญ่ของอ่างเก็บน้ำมีอวิน เธอเข้ามานั่งด้วยแล้วถามเขาว่าปกติชอบอะไรบ้าง จากนั้นทั้งสองก็คุยกัน พร้อมกับโยนกรวดลงในน้ำตลอดเวลา คุยเรื่องทั่วไปแบบเพื่อนนักศึกษาที่เพิ่งรู้จักกัน แต่จนถึงเดี๋ยวนี้อวินเทียนหมิงยังคงจำคำพูดของเธอได้อย่างชัดเจน ต่อมาเฉิงซินได้พับกระดาษเป็นเรือเล็กลอยในน้ำ แล้วลมที่พัดโชยก็พาเรือกระดาษสีขาวค่อยๆ เคลื่อนห่างออกไป ในที่สุดก็เห็นเป็นจุดสีขาว... นั่นเป็นวันที่สดชื่นแจ่มใสที่สุดในชีวิตมหาวิทยาลัยของเขา ความจริงแล้ววันนั้นอากาศไม่ค่อยดีนัก ฝนตกพรำๆ ผิวน้ำมีริ้วคลื่นจากฝน กรวดที่เขาและเธอโยนออกไปเปียกแฉะ ตั้งแต่วันนั้นมาอวินเทียนหมิงก็ชอบฝนพรำ ชอบพื้นเปียกแฉะ และชอบกรวดโขกน้ำ เขามักจะพับกระดาษเป็นรูปเรือวางบนโต๊ะ

จู่ๆ เขาก็นึกขึ้นได้ โลกirimฝั่งท่ามกลางสายฝนโปรยปรายในความฝันคืนนั้น มาจากการหวนรำลึกนี้ใช่หรือไม่

เหตุการณ์หลังจากนั้นอวินเทียนหมิงจำไม่ค่อยได้แล้ว แต่พอหูเหวินพูดขึ้นมาเขาจึงนึกขึ้นได้ ต่อมาเมื่อเด็กสาวสองสามคนชวนเฉิงซินไป หูเหวินเข้ามานั่งแทน แล้วพูดกับเขาว่าอย่าคิดมาก เธอดีกับทุกคน แน่นนอนอวินเทียนหมิงรู้อยู่แล้ว

ทั้งสองไม่ได้คุยเรื่องนี้ต่อ จู่ๆ หูเหวินก็ชี้ไปที่ขวดน้ำแร่ในมือของอวินเทียนหมิงด้วยความประหลาดใจแล้วถามว่าดื่มอะไรอยู่ น้ำในขวดเป็นสีเขียว ในนั้นมีอะไรเต็มไปหมด อวินเทียนหมิงบอกว่าเป็นสมุนไพรปั่น เป็นเครื่องดื่มธรรมชาติ ด้วยความดีใจวินนั้นอวินเทียนหมิงจึงพูดมากเป็นพิเศษ เขาบอกว่าถ้าอนาคตมีโอกาสเขาจะเปิดบริษัทผลิตเครื่องดื่มนี้ ต้องขายดีแน่ หูเหวินบอกว่าโลกนี้คงไม่มีอะไร

ที่ไม่น่าตีมากกว่านี้อีกแล้ว อวินเทียนหมิงถามกลับว่าจั้นเหล่าน่าตีหรือ บุหรี่น่าสูบหรือ แม้แต่โคคาโคลาเวลาตีครั้งแรกก็ไม่อร่อย ของที่ทำให้คนติดมักจะเป็นอย่างนี้

“เทียนหมิง ครั้งนั้น คุณทำให้ชีวิตผมเปลี่ยนไป” หูเหวินตบไหล่อวินเทียนหมิงด้วยความตื่นเต้น จากนั้นก็เปิดกล่องกระดาษ หยิบเครื่องตีออกมากระป๋องหนึ่งบรรจุภัณฑ์เป็นสีเขียวล้วน วาดเป็นภาพทุ่งหญ้ากว้าง ซ้อย่ห่อ ‘พายุสีเขียว’ หูเหวินเปิดกระป๋อง อวินเทียนหมิงจิบทีหนึ่ง รสขมฝาดมีกลิ่นหอมทำให้เขาติดใจทันที เขาหลับตาลงราวกับหวนกลับไปที่ริมทะเลสาบท่ามกลางสายฝนอีกครั้ง มีเสียงซินนี่อยู่ข้างๆ...

“นี่เป็นรุ่นพิเศษ ส่วนที่วางขายตามท้องตลาดเต็มรสหวาน” หูเหวินบอก

“อ้อ ชายดีไหม”

“ชายดีมาก ปัญหาตอนนี้คือเรื่องต้นทุน อย่าคิดว่าหญ้าราคาถูก ตอนที่ยังไม่ได้ทำเป็นธุรกิจใหญ่ หญ้าแพงกว่าท่อและผลไม้ทุกชนิด และมีส่วนประกอบที่เป็นอันตราย ขั้นตอนการแปรรูปก็ซับซ้อน แต่อนาคตดีมาก มีนักลงทุนหลายคนสนใจ บางรายคิดจะซื้อบริษัทผม โธ่เอ๊ย”

อวินเทียนหมิงมองหูเหวินไม่พูดไม่จา เจ้าของธุรกิจเครื่องตีที่สำเร็จการศึกษาวิศวกรรมเครื่องยนต์อวกาศ เป็นนักกิจกรรม เป็นคนขยัน ชีวิตเป็นของคนแบบนี้ ส่วนคนแบบเขาได้แต่ถูกชีวิตทอดทิ้ง

“เทียนหมิง ผมเป็นหนี้คุณ” หูเหวินพูดพลางยับยั้งครีดิทและกระดาษแผ่นหนึ่งใส่มีออวินเทียนหมิง มองไปรอบๆ แล้วกระซิบบอกว่า “ในนั้นมีเงิน 3 ล้าน รหัสเขียนไว้ที่กระดาษ”

“ผมไม่ได้จดลิสลิส” อวินเทียนหมิงพูดอย่างราบเรียบ

“แต่คุณเป็นคนต้นคิด ถ้าไม่มีคุณก็ไม่มีพายุสีเขียว ถ้าเห็นด้วย เงินนี้ทำให้เราสองคนไม่ติดค้างกันในแง่กฎหมาย แต่ในแง่หัวใจ ผมยังติดหนี้คุณเสมอ”

“ในแง่กฎหมายคุณไม่ได้ติดหนี้ผม”

“รับไว้เถอะ ตอนนี้คุณจำเป็นต้องใช้เงิน”

อวีนเทียนหมิงไม่ได้ปฏิเสธ เขาได้เงินซึ่งเป็นก้อนใหญ่สำหรับเขา แต่ไม่ตื่นเต้นนัก เพราะรู้ว่าเวลานี้เงินไม่สามารถช่วยชีวิตเขาได้ แต่ก็ยังมีความหวังอยู่ หลังจากหุเหวินไปแล้วเขาก็รีบไปสอบถาม แต่ไม่พบหมอจาง เขาต้องใช้ความพยายามอย่างมากจึงได้เข้าพบรองผู้อำนวยการโรงพยาบาลซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้องอกระดับประเทศ แล้วถามตรงๆ ว่าถ้ามีเงินพอ อาการป่วยของเขาจะรักษาให้หายได้หรือไม่ หลังจากดูประวัติอาการป่วยของอวีนเทียนหมิงจากคอมพิวเตอร์แล้ว หมอสูงอายุก็ส่ายหน้าเบาๆ บอกว่าเซลล์มะเร็งกระจายจากปอดไปทั่วตัวแล้ว ไม่สามารถผ่าตัดได้ มีแต่รักษาด้วยเคมีบำบัดและฉายรังสี ไม่ใช่ปัญหาเรื่องเงิน

“พ่อหนุ่ม หมอรักษาได้เฉพาะโรคที่รักษาได้เท่านั้น พระพุทธเจ้าช่วยได้เฉพาะคนที่มีบุญ”

อวีนเทียนหมิงใจหายวาบจากนั้นก็สงบลง บ่ายวันนั้นเขาจึงยื่นคำร้องขอรับการการุณยฆาต คำร้องส่งให้หมอจางซึ่งรับผิดชอบเขาโดยตรง หมอจางทำท่าเหมือนรู้สึกผิด ไม่กล้าสบตาเขา ได้แต่บอกว่าถ้ามันถึงการทำเคมีบำบัดไม่จำเป็นต้องทรมาณอีก

ตอนนี้มีเรื่องค้างคาอยู่เรื่องเดียวคือจะเอาเงินก้อนนี้ไปทำอะไร ตามหลักแล้วเขาควรให้พ่อ แล้วพ่อแบ่งให้ญาติที่สมควรได้รับ ซึ่งเท่ากับให้พี่สาว อวีนเทียนหมิงไม่อยากจะทำอย่างนี้ เขายอมตายตามความต้องการของพี่สาวแล้ว รู้สึกว่าตนไม่ได้ติดหนี้พี่สาว

ถ้านั้นก็คิดดูก่อนว่าเขาฝันอยากทำอะไร นั่งเรือหรืออย่างเรือลิซาเบธท่องรอบโลกก็ไม่เลว เงินนี้น่าจะพอ แต่สภาพร่างกายไม่อำนวย เขาคงไม่มีเวลาพอน่าเสียดายจริงๆ ถ้าไปได้เขาคงนอนบนหาดฟ้าเรือใต้แสงแดด มองดูทะเลแล้วหวนรำลึกถึงชีวิตตัวเอง หรือขึ้นฝั่งประเทศที่ไม่เคยไปในวันฝนตกโปรยปราย นั่งที่ริมทะเลสาบ โยนกรวดเป็ยกโขกลงบนผิวน้ำที่เต็มไปด้วยริ้วคลื่นจากฝน...

ຈົບບຣິບຸກນີ

